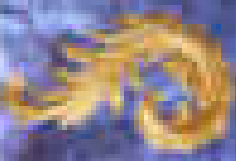

עשריב על על

יוסף לוי
בן ישראל
בן ישראל
בן ישראל

הנהגת המוסדות
המרכזיים
הממשלתיים
המדינתיים
הממשלתיים
המדינתיים

שְׁנַמְסֵר בַּמְלִיחָה מִלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ מִטּוֹת־מִסְעֵי

- 2.....שְׁנַמְסֵר בַּמְלִיחָה מִלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ מִטּוֹת־מִסְעֵי
- 5.....שְׁנַמְסֵר בַּמְלִיחָה מִלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּלֶקַע
- 16.....שַׁבַּת מִטּוֹת מִסְעֵי
- 16.....לִפְנֵי קְרִיאַת הַתּוֹרָה
- 18.....שִׁיעוּר אַחֲרֵי הַקִּידוּשׁ
- 18.....שִׁיעוּר אַחֲרֵי הַקִּידוּשׁ ב'.....
- 20.....הֵרֵב בְּיוֹסֵף הַצְּדִיק פֶּרֶשֶׁת דְּבָרִים (ע"פ אֶחָד מֵאֲנֵי"ש)

שְׁעוּר שְנַמְסֵר בַּמְלִיחָה מִלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ מִטּוֹת־מִסְעֵי

ע"פ חיי מוהר"ן פ"ט

דוֹמָה לְשָׁנִיָּה הַקּוֹדֶמֶת, בְּפֶרֶט ראש השנה יום כפור, סכות הושענא רבא, שמיני עצרת, חנכה ופורים, כל חג רבנו משהו

הַרְבֵּה אָמַר שְׁכָל רִגְעַ הוּא נִהְיָה מִשֶּׁהוּ חֲדָשׁ¹, אֵינן שְׁנִיָּה אַחַת

מראי מקומות והערות

אֵת הַשֵּׁם יִתְבַּרַּךְ בְּאֵלֵי הַזְּמַנִּים עִם הַעֲבוּדָה שְׁעֵבֵד כְּכֹר בְּאֵלֵי הַזְּמַנִּים בְּשָׁנִים שְׁעֵבְרוּ, רַק בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה הוּא בָּא עַל הַשְּׂגָה חֲדָשָׁה לְגַמְרֵי, וְיֵשׁ לוֹ עֲבוּדָה חֲדָשָׁה בְּאֵלֵי הַזְּמַנִּים. בְּחִנּוּכָה שֶׁל אֲשֶׁתְקַדֵּי הַיִּיטִי מִדְּלִיק הַנֵּרוֹת וְשֶׁאֵר הַנְּהִיגוֹת חִנּוּכָה בְּפִגּוּת שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁנֵאֲמַר אֲזַי וְכֵן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם כְּפֹר וְכו' הֵיטָה עֲבוּדָתוֹ בְּהֵם עַל פִּי הַכְּנֻגוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁנֵאֲמַרָה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה זֶה רַק לְשִׁיטָה בְּדַקּוֹת יוֹתֵר הֵינּוּ שְׁעֲבוּדָתוֹ הֵיטָה בְּדַקּוֹת יוֹתֵר מִמָּה שְׁנֵאֲמַר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת:

¹ חיי מוהר"ן - אות פט

(ט) שִׁיחַתוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבְּנֵי זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת פְּרִשְׁת תּוֹלְדוֹת תַּק"ע פּה בְּרִסְלָב. כָּל סֵדֶר הַזְּמַנִּים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה דִּהְיִנוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם כְּפֹרִים סְכוּת הוֹשַׁעְנָא רַבָּא שְׁמִינֵי עֲצֵרַת חִנּוּכָה וּפּוֹרִים. וּמִקֶּדֶם לוֹ חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר פְּסַח שְׁבוּעוֹת וְכו' בְּכָל זְמַן וְזְמַן מֵאֵלֵי הַזְּמַנִּים אֵין אֲנִי כְּמוֹ מִקֶּדֶם, וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: אֲזַי סַע קוֹמֵט דִּי צֵיט בֵּין אֵיךְ גֵּיט דָּאס וְאָס פְּרִיעֶר: הַמּוֹבֵן מִדְּבָרָיו הֵיךְ שְׁבָכָל אֵלֵי הַזְּמַנִּים הוּא בָּא עַל הַשְּׂגָה וְדַעַת חֲדָשׁ לְגַמְרֵי, וְאֵינוֹ עוֹבֵד

שְׁנִיּוֹת זֶה מְלִיּוֹן מְלִיאָרְד, שְׁשִׁים שְׁנִיּוֹת לְטְרַלְיֹון — זֶה שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אֶפְסִים.

תּוֹךְ שְׁבַעִים שְׁנִיּוֹת מְגִיעִים מִיַּד לְאַלְף טְרַלְיֹון, שְׁמוֹנִים שְׁנִיּוֹת זֶה מְלִיּוֹן טְרַלְיֹון, תְּשַׁעִים זֶה כָּבֶר מְלִיאָרְד טְרַלְיֹון, כְּשֶׁמְגִיעִים לְמֵאָה כְּמוֹ שְׁרַשְׁ"י אוֹמֵר "כְּהֵם וְכְהֵם מֵאָה פְּעָמִים" [שְׁמוֹאֲלִיב כַּד, ג] — זֶה כָּבֶר אֶלְף מְלִיאָרְד טְרַלְיֹון.

מֵאָה וְעֶשֶׂר זֶה כָּבֶר מְלִיּוֹן (טְרַלְיֹון) מְלִיאָרְד טְרַלְיֹון, מֵאָה עֶשְׂרִים זֶה כָּבֶר עוֹד טְרַלְיֹון, פְּעָמִים טְרַלְיֹון זֶה שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ אֶפְסִים.

מֵאָה שְׁמוֹנִים זֶה חֲמִשִּׁים וְאַרְבַּע אֶפְסִים, [שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים טְרַלְיֹון], בְּכָל פְּעַם עוֹד שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה אֶפְסִים, אִזּוֹ הִגְעֵנוּ לְשְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ, עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ בְּחֲמִשִּׁים וְאַרְבַּע.

מֵאָה תְּשַׁעִים זֶה אֶלְף טְרַלְיֹון טְרַלְיֹון [טְרַלְיֹון], מֵאֲתִים — מְלִיּוֹן טְרַלְיֹון טְרַלְיֹון [טְרַלְיֹון], מֵאֲתִים וְעֶשֶׂר זֶה מְלִיאָרְד טְרַלְיֹון טְרַלְיֹון טְרַלְיֹון, מֵאֲתִים עֶשְׂרִים זֶה אֶלְף מְלִיאָרְד טְרַלְיֹון טְרַלְיֹון טְרַלְיֹון, מֵאֲתִים שְׁלֹשִׁים אֲנַחְנוּ כָּבֶר

חֲדָשׁ לְגַמְרֵי. בְּפִסְחָה, שְׁבֻעוֹת, בְּכָל זְמַן מֵאֲלוֹ הַזְּמַנִּים, אֲנִי לֹא אוֹתוֹ דְּבַר כְּמוֹ מְקֹדֶם, אִזּוֹ סַע קוֹמֵט דֵּי צֵיט בֵּין אֵיךְ נֵיט דָּאס וְאִס פְּרִיעֵר. כָּל רְגַע הַרְבֵּיהַ זֶה מִשְׁהוֹ חֲדָשׁ, עַל פִּי הַפְּנוֹת בְּכָל תּוֹרָה שֶׁהַרְבֵּיהַ הִיָּה אוֹמֵר, רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְחִנְכָּה, זֶה הִיָּה לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאוֹר הַגְּנוּז.

הַרְבֵּיהַ בְּעֶצְמוֹ הַמְּנוֹרָה הַטְּהוֹרָה, שְׁמַמְשִׁיכָה אֶת הָאוֹר הַגְּנוּז. וְאָדָם צָרִיךְ לְהַדְלִיק כָּל יוֹם גְּרוֹת, גְּרוֹת חִנְכָּה. רַבִּי נִתָּן כּוֹתֵב בְּהוֹדָאָה ו' שְׁכָל יוֹם הָאוֹר הוֹלֵךְ וּמְכַפִּיל אֶת עֶצְמוֹ, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ שְׁרַשְׁ"י אוֹמֵר "כְּהֵם וְכְהֵם" — שְׁמַשְׁתִּים עוֹשִׁים; אַרְבַּע, שְׁמוֹנֶה, שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה, שְׁלֹשִׁים וּשְׁתֵּים, אַחֲרֵי זֶה שְׁשִׁים וְאַרְבַּע, מֵאָה עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה, מֵאֲתִים חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ, חֲמֵשׁ מֵאוֹת וּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה, אֶלְף עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע.

מְגִיעִים תּוֹךְ שְׁנֵיהַ לְאַלְף. תּוֹךְ שְׁתֵּי שְׁנִיּוֹת לְמְלִיּוֹן, שְׁלֹשׁ שְׁנִיּוֹת לְמְלִיאָרְד, אַחֲרֵי זֶה אַרְבַּעִים שְׁנִיּוֹת לְאַלְף מְלִיאָרְד, חֲמִשִּׁים

מורינו הרב בכניסה לצינן יוסף הצדיק בשכם

נמצאים במליון מליארד טרליון
טרליון טרליון.

ואמרו שהיום יהיה מליון טילים
[שיזרקו עלינו איראן נקמה על הריגת הניה
ראש האמס], אז במקום מליון
טילים אנחנו מגיעים לכד של
רבקה, שזה בדיוק טרליון
טרליון טרליון [טריליון], שזה
מחסל את כל הטילים בעולם.

ברגע שדבקים בצדיק, אז הצדיק
הוא יכול להדוף את כל הטילים
שבעולם! "וירם מאגג מלכו
ותנשא מלכתו" [במדבר כד, ז], זה
אגג, בלעם ראה: "ומחץ פאתי

מגיע למאתים ארבעים — עשר
פעמים כד, אנחנו מגיעים לעשר
פעמים מליון שזה שבעים
ושתים אפסים, שאז אנחנו
מכריתים את עשו לגמרי. ברגע
שיש לנו שבעים ושתים אפסים,
כנגד שבעים ושתים כבשים, כמו
שכתוב שנפש אדם שבעים
ושתים, אז כבר יש לנו שבעים
ושתים אלף, שזה המספר
שמכניע את מדין, שזה המספר
שמכלים את עשו, שזה המספר

מוֹאֵב" [שם, יז] — שְׁלֹא יִשְׂאֵר זָכֹר מִמוֹאֵב, "וְקָרָקֶר כָּל בְּנֵי שֵׁת" [שם], כִּי כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ יִהְיֶה לְאַבְקֶךָ דֶּק פּוֹרֵחַ, לֹא יִשְׂאֵר זָכֹר מִכָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ.

אֹן וְאִפְנֶע אֹן אִיךְ בְּאֹנֶע דְעֵר פֹּן בְּנִינִים [וּמִשָּׁה הִרְבָּה תִּבַּת בְּנִינִים" כְּמִפְלִיג בְּשִׁבַּח נְפִלְאוֹת תַּפְאֶרֶת הַבְּנִינִים הַנּוֹרָאִים שְׁבוּנָה מִזָּה]".

הִרְבֵּה רוֹצֶה שְׁלַכְל אֶחָד יִהְיֶה יִרְאֶה כְּזֹאתִי שְׁלֹא הִיְתָה מִימֹת עוֹלָם, שְׁלֹא הִיְתָה לְשׁוֹם צְדִיק מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית. רַבְּנוּ אָמַר "אֲנִי אוֹצֵר שֶׁל יִרְאֵת שְׁמִים". כָּל מְלָה שֶׁל רַבְּנוּ זֶה אוֹצֵר כְּזֶה, שְׁזָה יוֹתֵר מְזֻהָב וּמְמַרְגְּלִיּוֹת, וּמִיִּהְלָמִים — אָדָם פְּטֻדָה בְּרַקֶּת, נִפְךָ סִפִּיר יִהְלֵם, לְשֵׁם שְׁבוּ וְאֶחְלָמָה, תְּרַשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפָּה. וְכָל אֶחָד צְרִיךְ לְחַפֵּר עִמָּךְ עִמָּךְ בְּאֶדְמָה, כְּדֵי לְגַלּוֹת אֶת הָאוֹצֵר.

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר בְּמִלּוּחַ מִלְּכָה מוֹצְאֵי שֵׁת קֹדֶשׁ בְּלָק

ע"פ חיי מוהר"ן רצב — רצד

"פַּעַם אַחַת אָמַר לְאַנְשֵׁיוֹ: מַה לָּכֶם לְחַשֵּׁב מַחְשְׁבוֹת? ! תִּבְיֹאוּ אֲבָנִים וְסִיד. כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְעַבֵּד בְּסִיד, בְּשִׁפּוּצִים, לְהִבְיֹא אֲבָנִים וְסִיד. וְאֲנִי אֲבַנֶּה מִזֶּה... אִיר דְּאֶרְפֵּט נָאֵר צו טְרַאגֶּן שְׁטִינְיַנְעֵר

2 חיי מוהר"ן רצב - רצד

עֵנָה וְאָמַר הָעוֹלָם רְאוּי שְׁיִתְמְהוּ עֲצֻמֹן עַל הָאֶהָבָה שְׁבִינְיָנוּ: שְׁמַעְתִּי שְׁפַעַם אַחַת אָמַר לְאַנְשֵׁיוֹ מַה לָּכֶם לְחַשֵּׁב מַחְשְׁבוֹת, אִין אַתֶּם צְרִיכִים כִּי אִם לִתֵּת אֲבָנִים וְסִיד וְאֲנִי בּוֹנֵה מֵהֵם בְּנִינִים נְפִלְאִים וְנוֹרָאִים (כְּלוּמַר שְׁאֲנִי צְרִיכִין רַק לְעַסֵּק בְּעִבּוּדֵת ה' בְּפִשְׁטוּת בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה וּמִצְוֹת וְהוּא עוֹשֶׂה בְּזֶה מַה שְׁעוֹשֶׂה) אִיר דְּאֶרְפֵּט נָאֵר צו טְרַאגֶּן שְׁטִינְיַנְעֵר אֹן וְאִפְנֶע אֹן אִיךְ בְּאֹנֶע דְעֵר פֹּן בְּנִינִים (וּמִשָּׁה הִרְבָּה תִּבַּת בְּנִינִים כְּמִפְלִיג בְּשִׁבַּח נְפִלְאוֹת תַּפְאֶרֶת הַבְּנִינִים הַנּוֹרָאִים שְׁבוּנָה מִזָּה):

שְׁמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ שְׁאָמַר שְׁאֵם הָיָה רוֹצֶה לְגַלּוֹת וּלְהִרְאוֹת הִירְאָה שְׁלוֹ לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְעַמֵּד אַרְבַּע אֲמוֹת סְמוּךְ לְבֵיתוֹ, אִךְ הוּא מַעֲלִים הִירְאָה שְׁלוֹ בְּכּוֹנֶה. וְגַם אֲנִי שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ שְׁאָמַר אֲנִי אוֹצֵר שֶׁל יִרְאֵת שְׁמִים שְׁכָל מִי שְׁרוֹצֶה יְכוּל לְקַבֵּל מִמֶּנִּי. וּבְאֶמֶת הָיָה נִרְאֶה בְּחוּשׁ שְׁכָל שְׁנוֹת־קָרֵב אֵלָיו נִתְמַלֵּא תִּכְף יִרְאֶה גְדוּלָּה וְעֲצוּמָה, וְנִתְלַהֵב מְאֹד לְעַבּוּדֵת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אֲשֶׁר לֹא נִרְאֶה כְּזֹאת. וְגַם עֲכָשׁוּ עֲדִיו יִרְאֵתוּ הַגְּדוּלָּה גְּנוּזָה בְּסִפְרָיו הַקְּדוּשִׁים, וְכָל מִי שְׁעוֹסֵק בָּהֶם בְּאֶמֶת וּבִתְמִימוּת בְּאֵ עֲלָיו יִרְאֶה גְדוּלָּה וּמִתְעוֹרֵר מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ כִּי כָּל דְּבָרָיו כְּגַחְלֵי אֵשׁ:

צפת על טבְרִיָה, בְּלִם צְרִיכִים
 לְכַרְח מִקְרִית שְׁמוֹנֶה, אִף אֶחָד
 לֹא גָר הַיּוֹם בְּקְרִית שְׁמוֹנֶה, אִז
 רוֹאִים שְׁאַגַּג שׁוֹלֵט, סִינְאוֹר
 שׁוֹלֵט, אֶפְלוֹ שֶׁהוּא תַחַת
 הָאֲדָמָה, יֵשׁ טִילִים הַיּוֹם שְׁמוֹנֶה
 מְטָר מְטָר, עֲשֵׂר מְטָר,
 לְאֲמַרְיקָאִים יֵשׁ אֶפְלוֹ עֲשָׂרִים
 מְטָר, הֵם לֹא רוֹצִים לְתַת אֶת זֶה
 לְיִשְׂרָאֵל, אוֹמֵר בִּידָן: בְּשׁוֹם
 אִפֵּן, יִשְׂרָאֵל זֶה עִם שֶׁל רוֹצְחִים.
 לֹא רוֹצִים לְתַת לָנוּ.

אז עכשיו, אז הופכות בין משה
 לבלעם, זה היה וכוח נוקב,
 בלעם טען שהוא משה, משה
 טען שהוא בלעם. (רצייתי לעשות
 גשור ביניהם, פניתי ליועצים פסיכולוגיים,
 לאנשי מקצוע קנאתי, קוראים לזה אנשי
 מקצוע, שיעשו איזה פשרה בין בלעם
 למשה...) בלעם צועק "ידע דעת
 עליון" — אני יודע מה שיהיה
 עד סוף הדורות, אני רואה שלא
 ישאר ממואב זכר, "מחץ פאתי
 מואב וקרקר כל בני שת" [במדבר
 כד, יז] — שום דבר לא ישאר.

מה בלק מפחד מהיהודים, [נהלא
 הם מצויים:] "אל תצר את מואב ואל

אז איך חופרים באדמה? עם את
 ומעדר? לא! תעשו שעה
 התבודדות, תגידו תקון הכללי,
 שבע תקון הכללי.

ענה ואמר: העולם ראוי שיתמהו
 עצמן על האהבה שבינינו.

צריכים לדעת שבלעם היה
 הנביא הכי גדול בכל הדורות,
 רש"י אומר שה' נתן להם נביא
 כזה אפלו יותר גדול ממשה
 רבנו, "נאם שמע אמרי אל וידע
 דעת עליון מחזה שדי יחזה נפל
 וגלוי עינים" [במדבר כד, טז],
 שבלעם ראה מסוף העולם ועד
 סופו, הוא ראה כל מה שיהיה
 לעתיד לבא, "וירם מאגג מלכו
 ותנשא מלכתו" [שם, יז].

"אוי מי יחיה משמו אל" [שם, כג]
 — זה שמואל, שחתך את אגג
 לארבע חתיכות. הוא ראה איך
 ששמואל חותך את אגג.

אבל הברכה של "וירם מאגג
 מלכו ותנשא מלכתו", זה עוד
 לא התקיים, בינתיים שולט פה
 נסראללה וסינאר, עושים מה
 שהם רוצים, זורקים טילים על

מאות ארבעים
בונים בית מקדש,
לא ישאר זכר
ממואב. ומי זה
יהיה? זה יהיה
הנכדה שלך, היא
היתה בת מרדנית.
(השם שלך זה? דוד? דוד,
כמו דוד היא היתה
מרדנית כמו דוד בן מתנא)
מרדנית, היא לא
שמעה בקול הסבא
שלה. סבא שלה
אמר לה "תחסלי
את היהודים, דבר
ראשון תחסלי
אותם, שלא ישאר
יהודי בחיים".
והיא עשתה בדיוק
ההפך, היא הביאה
את דוד, הנכד של

רות היה דוד, ורות היתה נכדה
של עגלון, ועגלון היה נכד של
בלק.

ובלק היה נכד של יתרו, כלם -
כל משפחת יתרו) שם עשו תשובה
— חוץ ממנו. הוא לא הסכים,

תתגר בם מלחמה" [דברים ב, ט],
אסור להלחם עם מואב, ולא עם
אדום ולא עם עמון. אז ממה הוא
מפחד?

אלא הוא אמר אני מפחד ממה
שיהיה בעוד ארבע מאות שנה,
עכשיו נכנסים לארץ, עוד ארבע

אני והוא בִּיחַד". כִּי לְבַלְק יֵשׁ לִי
 ק' וּלְבַלְעָם יֵשׁ מ' וְע', כִּמְה זֶה
 מ' ע' וְעוֹד לִי ק' ? זֶה עֲמַלְק, אִז
 שְׁנֵיהֶם בִּיחַד זֶה עֲמַלְק, "וְרֵאשִׁית
 גּוֹיִם עֲמַלְק" [שם, כו], הַשְׂרֵשׁ שֶׁל
 עֲמַלְק. אֲבָל כִּנְגַד מֹשֶׁה שׁוֹם
 עֲמַלְק לֹא יָכוֹל לַעֲזֹר! כִּנְגַד
 הַצַּדִּיק אֵין שׁוֹם עֲמַלְק בְּעוֹלָם
 שֵׁיכוֹל לְהִלָּחֵם עִם הַצַּדִּיק! עִם
 הַצַּדִּיק — שׁוֹם אֶחָד לֹא יָכוֹל
 לְהִלָּחֵם!

אֲפֹלוּ דוֹד הִיָּה מִהַחֲטוּפִים, הִיָּה
 מִהַחֲטוּפִים, (הִיָּה הַפְּגוּת בְּקַפְּלוֹ
 לְשִׁחַרר אֶת דּוֹד, וְאַחֲרֵי זֶה הִיָּה הַפְּגוּת גַּם
 בְּבִלְפוֹר לְשִׁחַרר אֶת דּוֹד, כֹּלֵם אֹהֲבִים אֶת
 דּוֹד, אֶת דּוֹד כֹּלֵם אֹהֲבִים, כֹּלֵם רוֹצִים
 לְשִׁחַרר אוֹתוֹ, אֵי אֲפִשֵׁר. רוֹצִים עֲשׂוֹר אֶלֶף
 מִחֲבָלִים בְּשִׁבְלוֹ, עֲשׂוֹר אֶלֶף מִחֲבָלִים. בִּיבִי
 כִּבֵּר הַתַּפְּשִׁיר עַל חֲמִשׁ אֶלֶף, בִּינֵן 'הוֹרִיד' אֶת
 זֶה לְשִׁבַע אֶלֶף, הוּא אָמַר "אֲנִי כִּבֵּר 'הוֹרִידְתִּי'
 אֶת זֶה לְשִׁבַע אֶלֶף, שִׁבַע אֶלֶף מִחֲבָלִים –
 מִשְׁחַרר אֶת דּוֹד" (...). כֹּל אֶחָד יִקְרָא
 בְּסִנְהֶדְרִין דָּף צו³, סִנְהֶדְרִין צו,

הוּא הִיָּה הַמְּקוֹרֵי, הוּא הִיָּה רֵאֲלִי,
 הוּא הִיָּה גַם לִיבְרֵלִי וְגַם רֵאֲלִי,
 הוּא אָמַר "אֲנִי לֹא חוֹזֵר
 בַּתְּשׁוּבָה, אֲנִי לֹא נִהְיָה יְהוּדִי",
 כֹּלֵם נִהְיִו יְהוּדִים חוּץ מִבְּלָק.

אִז מֶה עוֹשִׂים ? קוֹרְאִים לְבַלְעָם,
 מֶה שֵׁינֵךְ פֹּה בְּלַעַם ? ! מֶה בְּלַעַם
 יַעֲזֹר לוֹ ? ! אֶלֶא הוּא יִדַע שְׁבַלְעָם
 בְּסוּף יְבָרֵךְ אוֹתָם, הוּא אוֹמֵר לוֹ
 "בִּרְח לָךְ אֶל מְקוֹמְךָ" [בַּמִּדְבָּר כו,
 יא], בְּשִׁבִיל מֶה בְּאֶת לְכָאן ?
 בְּשִׁבִיל לְבָרֵךְ ? ! בְּכֹלֵל לֹא הִיִּיתִי
 קוֹרָא לָךְ, אִז תִּלָּךְ לְבָרֵךְ, אֲבָל
 תְּבָרֵךְ מִהַמְּקוֹם שֶׁלָּךְ, מִמִּדִּין
 תְּבָרֵךְ, מִהַרְרֵי קָדָם, בְּשִׁבִיל מֶה
 קְרָאתִי לָךְ לְכָאן ?

אִז בְּלָק יִדַע אֶת הַדְּרָגוֹת שֶׁל
 בְּלַעַם שֶׁהוּא רוֹאֶה מְסוּף הָעוֹלָם
 וְעַד סוּפוֹ, וְהוּא אָמַר לוֹ "אוּלֵי

❁ מוראי מקומות והערות ❁

ושלשת בניו רצונך יכלו זרעך או תמסר ביד
 אויב אמר לפניו רבוננו של עולם מוטב אמסר
 ביד אויב ולא יכלה זרעי וימא חד נפק לשכור
 בואי אתא שטן ואדמי ליה כטביא פתק ביה
 גירא ולא מטייה משכיה עד דאמטייה לארץ
 פלשתים כדחזייה ישבי בנוב אמר היינו האי
 דקטליה לגלית אחי כפתיה קמטיה אותביה
 ושדייה תותי בי בדייא אתעביד ליה ניסא

³ סנהדרין צה, א

וישבי בנוב אשר בילידי הרפה ומשקל קינו
 שלש מאות משקל נחשת והוא חגור חדשה
 ויאמר להכות את דוד מאי וישבי בנוב אמר
 רב יהודה אמר רב איש שבא על עסקי נוב
 א"ל הקב"ה לדוד עד מתי יהיה עון זה טמון
 בידך על ידך נהרגה נוב עיר הכהנים ועל ידך
 נטרד דואג האדומי ועל ידך נהרגו שאול

אֶת הַקְּרֻעַפְּלֵאָה, אֶת הַקְּנִידְלָאָה, אֶת הַלֵּאטְקֶעס, בְּשִׁמּוֹן הַטְּהוֹר שְׂיֹצֵא מִדָּוֶד. הוּא שָׁם אוֹתוֹ בְּקוֹרוֹת בֵּית הַבַּד, [אמר דוד:] "תִּרְחִיב צְעָדֵי תַחְתֵּי" [תהלים יח, לו] — נִהְיָה שָׁקַע בְּקוֹרָה, יִשְׁבִּי מְרִים אֶת הַקּוֹרָה בְּמִקּוֹם לְרֹאוֹת שִׁמּוֹן הוּא רוֹאֶה אֶת דָּוֶד חֵי, דָּוֶד נִכְנָס בְּתוֹךְ הַשָּׁקַע. אִזְ עֲדִין הוּא אוֹמֵר "לֹא לֹא, עֲכָשְׁיוּ אֲנִי יַעֲיֵף אוֹתְךָ מֵאָה מֶטֶר לַגְּבֵה".

מֵאָה מֶטֶר זֶה שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנִיּוֹת, כָּל אַחַת כָּל בַּת צְרִיכָה

שָׁם יֵשׁ אֶת כָּל הַמְּסַמְכִים, שָׁם בְּתוֹךְ הַדָּף הַזֶּה יֵשׁ אֶת כָּל הַמְּסַמְכִים, כַּמָּה זְמַן הוּא הִיָּה חָטוּף.

אִז יִשְׁבִּי אַח שֶׁל גְּלִית תִּפְס אוֹתוֹ, הוּא אָמַר "אֲנִי גּוֹאֵל הַדָּם", שָׁם אוֹתוֹ בֵּין שְׁנֵי קוֹרוֹת בֵּית הַבַּד, וּמַעַד אֶת הַקּוֹרוֹת, (שֶׁהוּא רָצָה שִׁמּוֹן זֵית לִפְסַח, שִׁמּוֹן זֵית לִפְסַח, הוּא שֶׁהוּא רָצָה אֶת הַשִּׁמּוֹן הַכִּי הַכִּי טְהוֹר לִפְסַח, הוּא אָמַר זֶה יֵצֵא מִדָּוֶד שִׁמּוֹן, וּבִזְהָ נִטְגָן אֶת הַמְּצוֹת, בִּזְהָ נִטְגָן אֶת הַקּוּגֵל, בִּזְהָ נִטְגָן אֶת הַבְּלִינְצ'עס,

מוראי מקומות והערות

לְרוֹמְחִיהָ אִמֵּר נִפְּוֹל עֲלֶיהָ וְנִקְטַל אִמֵּר אֲבִישִׁי שֵׁם אוֹקְמִיהָ לְדוֹד בֵּין שְׂמִיא לְאַרְעָא וְנִימָא לִיָּה אִיהוּ אֵין חַבּוּשׁ מוֹצֵאֵי עֲצֻמוֹ מִבֵּית הָאֶסוּרִין א"ל מֵאֵי בְעִית הַכָּא א"ל הַכִּי אִמֵּר לִי קוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְהַכִּי אֲהַדְרִי לִיָּה א"ל אֲפִיךָ צְלוֹתִיךָ בְּרַךְ קִירָא לִיּוֹבּוֹן וְאֵת לֹא תִצְטַעֵר א"ל אֵי הַכִּי סִייעַ בְּהַדָּן הִיִּינוּ דְכַתִּיב וַיַּעֲזוֹר לוֹ אֲבִישִׁי בֵּן צְרוּיָה אִמֵּר רַב יְהוּדָה אִמֵּר רַב שְׁעוֹרוֹ בַּתְּפִלָּה אִמֵּר אֲבִישִׁי שֵׁם וְאַחַתִּיהָ הוּא קָא רִדִּיף בְּתַרְיִיהוּ כִּי מֵטָא קוּבִי אִמֵּרִי קוּם בֵּיהָ כִּי מֵטָא בִּי תְרִי אִמֵּרִי בְּתַרִּי גּוֹרִיין קְטֹלוּהָ לְאַרְיָא אִמֵּרִי לִיָּה זִיל אֲשַׁתְּכַח לְעַרְפָּה אִימִיךָ בְּקִיבְרָא כִּי אֲדַכְרוּ לִיָּה שְׂמָא דְאִימִיָּה כַּחַשׁ חִילִּיהָ וְקַטְלִיהָ הִיִּינוּ דְכַתִּיב אִזְ נִשְׁבַּעוּ אֲנָשֵׁי דָוֶד לוֹ לֵאמֹר לֹא תִצָּא עוֹד אֲתָנוּ לְמַלְחָמָה וְלֹא תִכְבֶּה אֶת נֵר יִשְׂרָאֵל: ת"ר שְׁלֹשָׁה קְפֻצָּה לְהֵם הָאֲרִץ אֲלִיעֹזֵר עֲבַד אֲבָרָהֻם וַיַּעֲקֹב אֲבִינוּ וְאֲבִישִׁי בֵּן צְרוּיָה:

מִכָּא לִיָּה אֲרַעָא מִתּוֹתִיָּה הִיִּינוּ דְכַתִּיב תִּרְחִיב צְעָדֵי תַחְתֵּי וְלֹא מַעֲדוֹ קְרֻסוּלִי הוּא יוֹמָא אֲפִנְיָא דְמַעֲלֵי שַׁבַּתָּא הוּא אֲבִישִׁי בֵּן צְרוּיָה הוּא קָא חִיִּיף רִישִׁיהָ ב'ד' גְּרַבִּי דְמִיא חוּזִינְהוּ כְּתַמִּי דְמָא אִיכָא דְאִמֵּרִי אֲתָא יוֹנָה אִיטְרִיף קְמִיָּה אִמֵּר כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל לִיוֹנָה אִימְתִּילָא שְׁנֵאמֵר כְּנַפִּי יוֹנָה נַחֲפָה בְּכַסְף שְׁמַע מִינְהָ דוֹד מִלְכָּא דִישְׂרָאֵל בְּצַעֲרָא שְׂרִי אֲתָא לְבֵיתִיהָ וְלֹא אֲשַׁכְחִיהָ אִמֵּר תַּנּוּ אֵין רּוֹכְבִין עַל סוֹסוֹ וְאֵין יוֹשְׁבִין עַל כְּסָאוֹ וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁין בְּשַׂרְבִּיטוֹ בְּשַׁעַת הַסְּכָנָה מֵאֵי אֲתָא שְׂאִיל בִּי מִדְרָשָׁא אִמֵּרוּ לִיָּה בְּשַׁעַת הַסְּכָנָה שְׂפִיר דְמִי רַכְבִּיהָ לְפִרְדִּיהָ וְקַם וְאוֹל קְפֻצָּה לִיָּה אֲרַעָא בְּהַדִּי דְקָא מִסְגִּי חוּזִיָּה לְעַרְפָּה אִמִּיָּה דְהוּוֹת נוּוֹלָא כִּי חוּזִיתִיהָ פִּסְקַתָּה לְפִלְכָה שְׁדַתִּיהָ עִילוּיָה סְבָרָא לְמִקְטִלִּיהָ אִמֵּרָה לִיָּה עֵלְמִס אִיִּתִי לִי פִלְךָ פִּתְקִיָּה בְּרִישׁ מוּחָה וְקַטְלָה כְּדִ חוּזִיָּה יִשְׁבִּי בְּנוּב אִמֵּר הַשְׁתָּא הוּוּ בִּי תַרְיִין וְקַטְלִין לִי פִּתְקִיָּה לְדוֹד לְעִילָא וְרִיךְ לִיָּה

מטר, אז אם עושים עשר דקות זה שש אלה מטר. נשאר עוד ארבע אלה מאתים, ארבע אלה מאתים זה עוד שבע דקות. לחלק לששים זה שבע דקות, אז אם אורון נצא בגבה של עשר אלה מאתים, זה לוקח לו שבע עשרה דקות עד שהוא נוחת. אפשר להגיד שלש תקון הכללי, ולהרים אותו.

[החשבון כך: כל שניה זה 100 מטר, דקה זה 600 מטר ($60 \times 10 = 600$), עשר דקות זה 6,000 מטר. $7 +$ דקות כפול 600 מטר לדקה = 4,200 מטר, $10,200 =$ מטר בשבע עשרה דקות $(10,200 = 10 \times 60 \times 17)$.]

לדעת את החשבון, כל בת יש לה שכל יותר מלבן, היא צריכה לדעת את החשבון, עושים 9.81, אז זה 98 מטר, [ליפול מגובה] 98 מטר זה עשר שניות, נשאר עוד שתיים עשרה מטר, אז כל תשע מטר נקדה שמונה זה שניה. כל שתיים עשרה שניות [זה מאה מטר], בשתיים עשרה שניות הוא היה צריך לפול מגבה של מאה מטר.

אם אורון נמצא בגבה של עשר אלה מאתים, אז זה שבע עשרה דקות, שש אלה מטר זה יוצא עשר דקות, שש אלה, כל דקה זה ששים שניות — זה שש מאות

הַתְּרוּמָה! סִפּוֹר אֲמַתִּי.

כִּי כִשְׁפָרְחוּ מִהַחֲרָבָן שֶׁל בֵּית שְׁנִי⁴, הִגִּיעוּ כָּלָם לְתוֹנִים, לְאַלְגִּיר, לְמְרוֹקוֹ, כָּל מְקוֹם שֶׁהִגִּיעוּ שָׁמָּה, אָמְרוּ "מִי אַתָּם?", יָרְדוּ לַחֹף, הִגִּיעוּ הַמְּסֻלְּמִים, הָעֶרְבִיִּים, הַהֶגְמוֹן, הִגִּיעַ רֹאשׁ הָאֵי. אָמְרוּ "אֲנַחְנוּ יְהוּדִים". [שְׁאֵלוּם:] "אֵיךְ גִּדַעְתֶּם יְהוּדִים?" [עֲנוּ:] "אֲנַחְנוּ מוֹלִים". [שְׁאֵלוּם:] "גַּם הָעֶרְבִיִּים מוֹלִים". אַז נַעֲשֶׂה D.N.A... תַּעֲשֶׂה D.N.A. תִּרְאוּ שֶׁאֲנַחְנוּ יְהוּדִים. אֵיפֹה יֵשׁ פֹּה מַעֲבָדָה בְּאֵי בְּאֶמְצָע הָאוֹקֵינוֹס? אֵיךְ נַעֲשֶׂה עֶכְשָׁיו בְּדִיקוֹת D.N.A...!?

אַתֶּם יוֹדְעִים מָה, יֵשׁ לִי פְּטִיטָה,

כְּמוֹ נַחְמָן בֵּיטוֹן, הָאֲוִירוֹן הַתְּחִיל לְפוֹל, מְאִיסְטָנוּבּוֹל לְקִיּוֹב, הוּא נִכְנָס לְכִיס אֲוִיר וְהוּא הַתְּחִיל לְצִלֵּל לְמַטָּה, הוּא אָמַר: כָּלָם יִגִּידוּ אַחֲרַי, כָּלָם, הַמְּסֻלְּמִים, הַנוֹצְרִים, הַגּוֹיִם, הוּא אָמַר תִּגִּידוּ אַחֲרַי מִלָּה בְּמִלָּה: "כִּי תַעֲבֹר בְּמִים אַתָּךְ אָנִי, וּבִנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטָפוּךָ, כִּי תֵלֶךְ בְּמוֹ אֵשׁ לֹא תִכְוֶה, וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר בְּךָ" [יִשְׁעִיָּהוּ מִג, ב.]. עוֹד פְּעַם, כָּלָם לְהִגִּיד, "כִּי תַעֲבֹר בְּמִים אַתָּךְ אָנִי, וּבִנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטָפוּךָ, כִּי תֵלֶךְ בְּמוֹ אֵשׁ לֹא תִכְוֶה, וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר בְּךָ". עוֹד פְּעַם הוּא אָמַר, לְהִגִּיד, "כִּי תַעֲבֹר בְּמִים אַתָּךְ אָנִי, וּבִנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטָפוּךָ, כִּי תֵלֶךְ בְּמוֹ אֵשׁ לֹא תִכְוֶה, וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר בְּךָ". וְהָאֲוִירוֹן

מִרְאֵי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

ותלתא לא ולא ידע מה הוא. אמרו לו זה הפסוק הוא (ישעיה מו, ב) כי תעבור במים אתך אני ובנהרות לא יטפוך כי תלך כמו אש לא תכוה ולהבה לא תבער בך. ונכנס באש ונחלקה האש לשלשה חלקים ויצאו בשלום ונכנסו אליו הזקנים ויסדו והוא רחום על הנס הגדול, וכל אחד מהם התחיל ברחום וסיים ברחום. האחד והוא רחום והשני אנא אל מלך רחום וחנן והשלישי אין כמוך חנן ורחום:

⁴ אבודרהם - יוצר בשני ובחמשי מתפללין כשאר הימים ולאחר שמסיים ש"צ חזרת התפלה אומר תחנונים המתחילים והוא רחום יכפר עון וגו'. וכתב אבן הירחי שמעתי שישדוהו שלשה זקנים על ספינת גלות ירושלם שהגיעה אל ממשלת הגמון אחד ואמר לנסותם בכבשן האש אם הם מזרע ישראל כחנניה מישאל ועזריה, ושאלו ממנו זמן שלשים יום, ולסוף הזמן חלם אחד מקרא שכתוב בו תרין כי

כי וְשָׁלַשׁ לֹא זֶה — כִּי תֵעָבֵר
בְּמִים אֶתְּךָ אֲנִי, וּבִנְהָרוֹת לֹא
יִשְׁטָפוּךָ, כִּי תִלֶּךְ בְּמוֹ אֵשׁ לֹא
תִכְּוֶה, וְלִהְבֶּה לֹא תִבְעַר בְּךָ”.

זָרְקוּ אוֹתוֹ לְתוֹךְ הָאֵשׁ, וְאֵז הָאֵשׁ
הִסְתַּדְּרָה בְּשִׁבְלִים, וּבָאוּ שְׁלֹשָׁה
זְקֵנִים — אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב,
וְאָמְרוּ אֶת כָּל “וְהוּא רַחוּם”,
כְּתוּב גַּם בְּ”כִלְבוֹ” וְגַם
בְּ”אֲבוֹדָרְהִם” עַל הָאִיף נִהְיָה
”וְהוּא רַחוּם”, עַל שְׁלֹשָׁה זְקֵנִים
שֶׁנִּכְנְסוּ לְתוֹךְ הָאֵשׁ לְהַצִּיל אֶת
הַיְהוּדִי הַזֶּה. לְכֵן נִהְיָה “וְהוּא
רַחוּם”.

אֵז דְּבַרְנֵנוּ עַל דָּוֵד שֶׁהוּא הָיָה
מֵהַחַטּוּפִים, עֲכָשְׁיוּ יֵשׁ הַפְּגָנוֹת
גַּם כֵּן לְשַׁחֲרַר אוֹתוֹ, כָּל זֶה
תִּקְרָאוּ בְּדָף צוֹ בְּסִנְהֶדְרִין. וְאוֹתוֹ
הַדְּבָר יוֹסֵף הָיָה מֵהַחַטּוּפִים.
רַבְּנֵנוּ הָיָה מֵהַחַטּוּפִים, רַבְּנֵנוּ גַּם
הָיָה חַטּוּף, וְאֵז הָרוּחַ נִשְׁאַה
אוֹתָם, הוּא רָצָה לְסַע מֵעֲכוּ לִפְנֵי
אֵז הוּא הִגִּיעַ לְרוּדוֹס, הָרוּחַ...
(רודוס זֶה בְּרָצָה הַעוֹלָם, בְּאַלְסָקָה? אֲנִי לֹא
יודע איפֹה זֶה בְּדֵינִיק, אוֹלֵי עַל הַיָּרֵחַ).

אֵז עַל כָּל פְּנִיִּים הָרוּחַ סָחְבָה אוֹתוֹ
לְרוּדוֹס, וְאֵז הוּא הִגִּיעַ לְרוּדוֹס,

נִקַּח מִיִּשְׁהוּ וְנִזְרַק אוֹתוֹ לְאֵשׁ, אִם
הוּא לֹא יִשְׂרָף — סִימָן שְׁאַתָּם
יְהוּדִים. אֶפְשָׁר לְרְאוֹת, אִם רוֹצִים
לְרְאוֹת אִם זֶה יְהוּדִי אוֹ לֹא יְהוּדִי
— זוֹרְקִים אוֹתוֹ לְתוֹךְ הָאֵשׁ, אֵז
יודעים אִם זֶה יְהוּדִי אוֹ לֹא, אִם
הוּא יְהוּדִי — תִּשְׁאַרוּ, אִם הוּא
יִשְׂרָף — אֲנִי שׁוֹחֵט אֶת כְּלַכְּם,
סִימָן שְׁאַתָּם שְׁקֵרְתֶּם עָלַי וְאַתָּם
בְּכֻלָּ לֹא יְהוּדִים. יְהוּדִי יִכּוֹל
לְהִכְנֵס לְתוֹךְ הָאֵשׁ וְלִצְאָת.

שְׁלֹשִׁים יוֹם צָמוּ, שְׁלֹשִׁים יוֹם. כָּל
זֶה כְּתוּב בְּ”כִלְבוֹ”
וּבְ”אֲבוֹדָרְהִם” אֵז זֶה צָמוּ
שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְכָל בִּקְרָ סָפְרוּ אֶת
הַחֲלוּמוֹת, לֹא הָיָה שׁוּם חֲלוֹם
מִיחֵד מְעַגְּלִין.

בַּיּוֹם הָאַחֲרוֹן, בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁים,
הָיָה שֵׁם אֶחָד שְׁלֹא יָדַע קִרְא
וּכְתָב, רַק הָיָה אוֹמֵר כָּל הַיּוֹם
תְּהִלִּים, לְקוּטֵי תְּפִלוֹת, הָיָה
בְּרִסְלָכָר מְשׁוּבָו בְּנִים, רַק הָיָה
קוֹרֵא לְקוּטֵי תְּפִלוֹת. הוּא אָמַר
”אֲנִי חֲלַמְתִּי חֲלוֹם שְׁנֵי כִּי וְשָׁלַשׁ
לֹא”, הוּא לֹא זָכַר אֶת הַפְּסוּקָה,
הוּא הָיָה כְּזֶה עִם הָאֶרֶץ הוּא לֹא
יִכַּל לְזָכֹר אֶת הַפְּסוּקָה. אָמְרוּ “שְׁנֵי

וְהַקְפִּיטָן הוּא נִתֵּן לְשֵׁמֶשׁ לְרֵדָתָהּ, אֵיךְ שֶׁהוּא יֵרֵד הוּא פָּגַשׁ יְהוּדִים בְּשׁוּק. אָמְרוּ לוֹ: מָה אַתָּה, מָה אַתָּה עוֹשֶׂה? אַז הוּא אָמַר אֲנִי בְּאֵתִי פֹה עִם אֲנִיָּה עִם חֲטוּפִים, רוֹצִים עֲשׂוֹר אֶלְפֵי מַחְבְּלִים בְּשִׁבְלֵנוּ. אָמְרוּ "אֵין בְּעֵינֵי", פִּנְרָאָה שְׁרֻדוּס זֶה הַמְּלִיאָרְדִּיסְטִים הֵכִי גְדוּלִים בְּעוֹלָם. אָמְרוּ "עַכְשָׁיו אֲנַחְנוּ

קוֹנִים אֶת כָּל הָאֲנִיָּה, עִם הַקְפִּיטָן בְּיַחַד, וְכָל הַמְּלַחֲמִים", וְנִתְּנָנוּ לוֹ מִיַּד מִצּוֹת וְיֵין. כִּי רָאוּ שֶׁאֵת הַרְבֵּיָהּ הוּא לֹא רוֹצֵה לְשַׁחֲרַר אֶז שְׁלַחוּ לוֹ לְאֲנִיָּה, שָׁם הוּא הֵיָה בְּלֵיל הַסֵּדֶר. אַחֲרֵי יוֹמִים הִגִּיעַ רֹאשׁ הַקֶּהֶל, אָמַר לָהֶם "אֵל תִּדְאָגוּ, כִּכְּר קִנְיָנוּ אֶת כָּל הָאֲנִיָּה עִם הַקְפִּיטָן"⁵, אַז כָּכָה הוּא אָמַר טוֹב תִּנּוּ לִי לְפָחוֹת אֶת [-] מִשֶּׁהוּ,

מוראי מקומות והערות

מוֹשֵׁרשׁ בְּרִשְׁעוֹתוֹ, כִּי יַחוּסוּ הוּא מַחֲמֶשֶׁת סוֹרְנֵי פִלְשְׁתִּים כִּי כַךְ הוּא חוֹתֵם עֲצָמוֹ. וְעַכְשָׁו אֵין פְּנָאֵי לְשִׁמְעַת סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת. לֶךְ עֲמִי לְרֹפֵא לְגַלַּח אוֹתְךָ לְכַבוֹד יוֹם טוֹב וְכךָ הִיָּה, הוֹלִיכוּהוּ מִיַּד וְגַלְחוּ אוֹתוֹ וְרַחְצוּ אוֹתוֹ וְנִתֵּן לוֹ קִאוּוֹעַ לְשִׁתּוֹת: וְשִׂאל אוֹתוֹ מִי הוּא הַשְּׁנִי וְאִמְרוּ לוֹ שִׁמְעַתִּם מַהֲבַעַל שֵׁם טוֹב? וְהַשִּׁיב: הֵן, כִּי הַסְּפָרִים שֶׁל הַגְּאוּן הַחֲסִיד אֵב בֵּית דִּין דְּקַהֲלַת קֹדֶשׁ פּוֹלְנָאָה נִמְצְאִים שָׁם. וְאִמְרוּ לוֹ שֶׁהוּא נִכְדוּ, וְגַם הוּא נִכְדַּ לְרַבִּי נַחְמָן הַרִידִנְקֶר, וְבַעֲצָמוֹ הוּא חֲכָם כֹּאֲשֶׁר תִּרְאוּ בְּעֵינֵיכֶם. וְהִיָּה לֹזֶה הַחֲכָם שִׁמְחָה כְּפוֹלָה, כִּי אִמְרוּ, אִפְלוּ לְפִדּוֹת אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים הוּא מִצּוּה רַבָּה וּבִפְרֵט שֶׁהוֹמִין לוֹ ה' לְפִדּוֹת אָדָם גְּדוֹל כֹּזֵה וּמִיּוּחָס מַגּוּעַ קְדוּשִׁים כֹּאֲלֵהּ. וְזֵרָז אֶת עֲצָמוֹ עִם עוֹד אֲנָשִׁים לְנִסְעַת אֵלָיו:

... וְנִסְעַת בְּעֲצָמוֹ הַאִישׁ הַנִּלְוֶה וְחָזַר אֶל הַסְּפִינָה הַגְּדוֹלָה שֶׁהִיָּה שֵׁם רַבְּנוּ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה לְכַדּוּ. וּבִבּוּאוֹ לְשֵׁם אֵל הַסְּפִינָה הַגְּדוֹלָה שֶׁהִיָּה עוֹמֶדֶת רְחוּק מִן הָעִיר, תִּכְפֵּי כִשְׁשִׁמְעַת רַבְּנוּ אֶת קוֹלוֹ שִׁמַּח מְאֹד שִׁמְחָה גְּדוֹלָה, וְרִץ

⁵ שבחי הרין - אות כג
 ובבקר שהוא ערב פסח נסע הקפיטן עם כמה ישמעאלים על הספינה קטנה לתוך העיר. ובאו לפניו ובקשו ממנו לחם לאכל, ודברו עמו ברמיזה. והשיב להם ברמיזה והודיעם שיש כאן יהודים ויכולים אתם לקנות לכם לחם. והשם יתברך ברחמיו אשר בידו לב מלכים ושרים, הסיר לבו ובלבל דעתו עד שיצא מפיו בלי ישוב הדעת, ואמר שיקח אחד מהם כדי לקנות לחם עבורם: ונסע מיד עמו האיש של רבנו זכרונו לברכה. ובא אל העיר, ... ומיד שלחו אל החכם הנ"ל ובא אצלו האיש של רבנו זכרונו לברכה. וכבר ספרו להחכם כל מה ששמעו מפי האיש מבית החכם הראשון הנ"ל. ... ואמר לו החכם הזה: תדע שזה הקפיטן כבר עקלנו אותו עם הספינה עד שיניח אתכם לצאת מספינתו, ומעות צריכים לתן לו כמה שירצה, וטוב ההודות לה' אשר הציל אתכם והפליא עמכם נסים ונפלאות שזכיתם לבוא לכאן, ושהקפיטן יבלבל דעתו ויניח אותך לכנס אל העיר. כי זה הקפיטן הוא גזלן מפורסם והוא

פְּחִיזוֹת, קֶצֶת קְרָטִיבִים.

אֶלֶף, אַחְרֵי זֶה וּבְשִׁמוֹנִים זֶה כָּבֵר
מְלִיזוֹן טְרָלִיזוֹן, וְאַחְרֵי זֶה אֲנַחְנוּ
מְגִיעִים לְתַשְׁעִים זֶה מְלִיאָרְד
טְרָלִיזוֹן, בְּמֵאָה זֶה אֶלֶף מְלִיאָרְד
טְרָלִיזוֹן, אַחְרֵי זֶה אֲנַחְנוּ מְגִיעִים
לְמֵאָה וְעֶשֶׂר אִזּוֹ זֶה כָּבֵר (מְלִיזוֹן)
מְלִיזוֹן מְלִיאָרְד טְרָלִיזוֹן, וְאִזּוֹ
אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְמֵאָה עֶשְׂרִים,
אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְטְרָלִיזוֹן כְּפוֹל
טְרָלִיזוֹן, פְּעֻמִּים, מֵאָה עֶשְׂרִים זֶה
שְׁלִשִׁים וְיֶשֶׁשׁ אֶפְסִים.

כָּל שְׁשִׁים זֶה עוֹד שְׁמוֹנֵה עֶשְׂרֵה

כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ עַל יוֹאָב, שְׂיֹאָב
זָכָה [בְּזָכוֹת שֶׁהָיָה מְחַלֵּק מוֹנֵי דְמִימֵי]
לְבָרְכָה פִּי אֶלֶף מְלִיאָרְד טְרָלִיזוֹן
יֹדֵת מִמֶּשֶׁה רַבֵּינוּ, כִּי אִם אֲנַחְנוּ
עוֹשִׂים חֲשָׁבוֹן "מֵאָה פְּעֻמִּים"
[שְׁמוֹאֵלִיב כֹּד, ג], כְּמָה זֶה מֵאָה כְּפוֹל
שְׁתֵּימִים? כְּמָה זֶה מֵאָה כְּפוֹל
שְׁתֵּימִים? אֶלֶף מְלִיאָרְד טְרָלִיזוֹן!
אֶלֶף מְלִיאָרְד טְרָלִיזוֹן.

בְּשִׁשִׁים זֶה טְרָלִיזוֹן, בְּשִׁבְעִים זֶה
אֶלֶף טְרָלִיזוֹן, כָּל סִפְרָה זֶה עוֹד

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בהם! וספר להם את כל התלאות אשר
מצאתם בדרך. ואמר: ולא זאת בלבד מה
שאני מספר לכם, אלא שכמעט לא היה רגע
בלא פגע. ואלו הנפשות כבר היינו יכולים
לטבעם בים או למכרם לישמעאלים וכל
המעוות והחפצים שלהם היו הכל שלנו באין
פוצה פה ומצפצף כלל. אך מה לעשות כי
מולם גדול עד לב השמים, כי לא די שהשם
יתברך עשה להם נס כזה שבמולם הגיע
פתאם הספינה לפה, אף גם זאת נעשה להם
נס בתוך נס שהשם יתברך הסיר לבי וסכל
את דעתי עד שלקחתי את אחד מהם לתוך
העיר הזאת. ועכשו בודאי שוב איני רשאי
אפלו לקח מעותיהם, רק כדי שלא יתרעמו
העבדים שלי, תנו לי מאתים טאלער וקחו
אותם מעל הספינה. וכך היה, שנתנו לו מיד
כמו שאמר, והצילו אותם מיד הגולנים,
ממות לחיים, משעבוד לגאולה:

לנגדו, ואמר לו: ברוך ה' שאני רואה אותך
בחיים כי אמרתי אולי טבעו אותך בים וגם
אותי יטבעו בים. ועכשו ברוך השם הנותן
ליעף כח כי לא היה לי עוד כח לסבל היסורים
עד בואך כי אמרתי אמות עד בואך, כי היה
לרבנו זכרוננו לברכה כליון עינים מאד בכל
אותן השעות שנפרד האיש ממנו ונשאר
לבדו על הספינה והיה עומד ומצפה ועיניו
כלות כל היום על ביאתו. והתפללו, וסדרו
את הסדר כראוי, ואכלו ושתו, וספר לו האיש
כל הדברים הנ"ל ושמת שמחה גדולה:

וביום ראשון דחל המועד הלך האיש להחכם
וצוה לו החכם לקח בגנבה כל המעות שלהם
ולתביאו העיר, כדי שלא יגול מהם
מעותיהם. ועשה כך. אחר כך הלך החכם עם
שני גבירים ואמרו להקפיטון: תן לנו שני
הנפשות הללו, והשיב להם: מה שיכות יש
לכם לנפשות האלה? אני מהפקר זכיתי

אָפּסִים, שְׁשִׁים זֶה שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, טרליון] — אַרְבַּע פְּעָמִים לְהַכְפִּיל מֵאָה עֶשְׂרִים זֶה שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ. טרליון בטרליון.

אֲחֵרֵי זֶה [בְּמֵאָה שְׁמוֹנִים זֶה] חֲמִשִּׁים וְאַרְבַּע [אָפּסִים]. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְמֵאתִים אַרְבָּעִים אֲנַחְנוּ מְגִיעִים

כָּבֵר לְשִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם [אָפּסִים], שְׁזֵה חֲמִשִּׁים וְאַרְבַּע וְעוֹד שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה — שִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם אָפּסִים כַּמִּנְיָן חֶסֶד.

שְׁזֵה הַסּוּד שֶׁל הַכֹּד שֶׁל רַבָּקָה, אִם הִיָּה עֶשֶׂר פְּעָמִים כֹּד זֶה מֵאתִים אַרְבָּעִים, זֶה שִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם אָפּסִים, זֶה נִקְרָא טְרַלְיוֹן כְּפוּל טְרַלְיוֹן כְּפוּל טְרַלְיוֹן [כְּפוּל וְלִכֵּן אֵלִיעֶזֶר רָאָה "וַיְכֻדָּה עַל שִׁכְמָה" [פְּרָאשִׁית כֹּד, טו; שָׁם, מֵה] — הוּא רָאָה אֶת עֶשׂוֹ, כִּי כָּל הָעֲבוּדָה שֶׁל רַבָּקָה זֶה הִיָּה לְהַכְרִית קְלַפֵּת עֶשׂוֹ מִן הָעוֹלָם. זֶה כָּל אִשָּׁה יְכוּלָּה לְהַכְרִית קְלַפֵּת עֶשׂוֹ. הַנֵּר שֶׁלָּהּ לֹא כָּבָה לְעוֹלָם, הַנֵּר שֶׁל רַבָּקָה לֹא כָּבָה לְעוֹלָם, לֹא שֶׁל שָׂרָה, לֹא שֶׁל רַחֵל, וְלֹא

יכול להביא את הגאֵלָה, ולהביא את משיח בן דוד, במהרה בימינו אמן.

של לאָה, לעולם הוא לא כָּבֵה. כי היא זְכָתָה לְשָׁבָעִים וּשְׁתַּיִם אֶפְסִים כַּמְנִיץ חֶסֶד, מי שְׁזוּכָה לְשָׁבָעִים וּשְׁתַּיִם אֶפְסִים אִזּוּ הוּא

שבת מטות מסעי

מעל ה', [כי ה' זה אריך או זעיר אנפין והיא התפלה מעתיק], כי יש עתיקא ואריך וזעיר אנפין, כי בסעודת שבת שהולכים לאכול עכשיו זה עתיק וז"א ובסעודה שלישית זה

לפני קריאת התורה

תפילת חנה, צריך ללמוד עם האישה זה בליקוטי הלכות הלכות מתנה ה' סא⁶, שם כתוב ותפלל חנה על ה' כי על ה' זה

מראי מקומות והערות

התקונו יהיה על ידו, כי הוא ישיג בשלמות בחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש, שהוא בחינת משפט וצדקה וכו' וכן"ל שמשם כל האור של המנוחה הקדושה שהוא אור גר הנקה בבחינת ערכתי גר למשיחי, שהוא בחינת האור האמת המאיר לנו עתה בתוך עמקות התהום וכן"ל. וכמו שכתוב בפרשת בראשית המובא לעיל (באות נא) שמדבר שם מהארבע מלכיות שהם בחינת תהו ובהו וחשך על פני תהום וכן"ל. אך ורוח אלקים דא רוחו של משיח, מרחפת על פני המים, שעל ידי זה עקר התקונו והתקנה. ועל ידי זה, ויאמר אלקים יהי אור, ויהי אור כי כל האורות הקדושים שהם בחינת אור המנוחה, שהוא בחינת אור גר הנקה, נמשך משם וכן"ל. ומחמת שחנה היתה צריכה אז להמשיך נשמת שמואל שעל ידו נמשח דוד שהוא בחינת משיח, על פן עלתה בתפלתה לבחינת תפלת ה', שהוא בחינת אורו של משיח שיזכה לזה בשלמות כנ"ל:

⁶ ליקוטי הלכות הלכות מתנה ה' אות סא:

וזה בחינת הנקה ואיתא בפגונוט שהוא אותיות חנ"ה כ"ו בחינת ותתפלל חנה על ה', כי ותתפלל חנה על ה' זה בחינת תפלת ה' ממש, שהוא בחינת על ה', כמובן בכתבי האר"י, שהיו סוד שני השמות שבשלוש עשרה מדות שהם ה' ה' שמבאר בהר הקדוש מןמאה שלימים, בתראה שלימים יתיר (וכמונבא בדברינו בזה במקום אחר, עין שם) . הינו שה' יתברך כפיכול, התפלל בעצמו בשם הראשון שהוא בחינת רחמים פשוטים להמשיך רחמים משם השני שהוא שלימים יתיר, שהוא בחינת רחמים גדולים רחמים רבים. וזה השם השני הוא בחינת על ה' ולשם הגיעה חנה בתפלתה בחינת ותתפלל חנה על ה'. וזהו בחינת תפלת ה' וכן"ל ומשם מדליקין גר הנקה. ועל פן מרמו בהנקה חנה כ"ו שמרמו על כל זה וכן"ל, כי על ידי תפלת חנה הנ"ל בחינת תפלת ה' הנ"ל נולד שמואל שמשח את דוד, שהוא בחינת משיח שכל

ז"א ועתיק.

שחיסלו את הניה, (הוא היה חבר שלי למד איתי בחברותא, בכפר חסידים, הוא "צדיק" כזה הוא שלח מלא אנשים לגן עדן, כי מי אמר שצריך לחיות פה 120 שנה, אז הוא היה שולח אותם ישר לגן עדן...).

כי חנה היתה נביאה היא התנבאה כל מה שיהיה עד סוף כל הדורות, כי כל אישה יכולה להיות נביאה, פעם כל אישה היתה נביאה, הכל זה בזכות חנה הנביאה, כל החשמונאים זה בזכותה, כי חנה התפללה עליהם 700 שנה לפני, זה קשת גיבורים חתים, קשת זה החשמונאים, זה היה לפני הבית. 40 שנה לפני בית ראשון ועוד 410 של הבית זה 450, עוד 70 שנות גלות זה 520, ועוד 213 (כי מורידים את 103 של הורדוס 1031 של מלכות חשמונאים 420 של בית שני) יוצא 733 שנה לפני כן חנה עומדת ומתפללת מה יהיה אתנו, זה הכל בזכות הקשת.

צריך ללמוד עם האישה את כל הליקושי הלכות, ללמוד את הדף יומי, כל הסיפורים, עכשיו היה חרדל ודבורים, צריך ללמוד את זה עם האישה, כי האישה שהיא צריכה חרדל היא לוקחת מהשכנים, אז צריך ללמוד איתה את הסוגיה הזאת, כי הדבורים מזיקות לחרדל, החרדל הוא תמיד מסכן כולם תמיד אוכלים אותו. הרי"ף אומר מי שקדם ראשון, כי החרדל מזיק לדבורים והדבורים לחרדל. ר' יוסי אומר שהם לא מזיקות כי את מה הם אוכלים, אם בניתא, לא משכחת ליה, אם הם אוכלים את העלים זה חוזר לגדול, את הזרעים הם לא מוצאים כי זה באדמה והן לא חופרות, אז רק את הפרחים, והפרחים זה רק 3 ימים ואם אוכלים את זה, זה לא חוזר לגדול.

כי בואראזות אצל יחיה בן ברוך [בתשע"ג במרוקו] ירינו בל"ג בעומר 400 חיצים. דבלה עמד לידי אז ירינו 406 חיצים כמנין צוקר, זה צוקר ועוד י' [צוקרני]. פה בל"ג בעומר הביאו לי קשת שלא יורה טוב, כל אחד יביא לי קשת מחר. אז ירינו רק 40 חיצים אבל למרות זאת, זה מה שגרם

כי ר' נתן ליברמנש (בשיעור ביום שני

ארנון, חמש או שש אתה תבדוק את זה. (איפה זה נחלי ארנון? פה בברז בחוץ...)

עכשיו למדנו שצריך להוציא שורש כי צריך להוציא שורש מחצר המשכן, שורש מ 5 אלף. 4900 זה בדיוק 70, אבל 5000 זה יוצא 70 אמה ושיריים זה שני שלישי, (כי שצריך להוציא שורש לזה צריך משחה ירוקה. כי מי שצריך טיפול שורש כואב לו השיניים, ולזה צריך משחה ירוקה...) אז צריך לדעת להוציא שורש. שורש זה שאותו מספר מכפיל את עצמו, כי אצל הצדיק זה הכל פי שניים הכל מכפיל את עצמו, כמו שחישבנו את ה 2 כפול 2 כפול 2.

צריך להוציא שורש מחצר המשכן שזה 50 על 100 וצריך לרבע את זה ולהכפיל, זה 70 אמה ושיריים זה יוצא 70.66666666. נמשיך לחשב את זה במוצ"ש במלוה מלכה.

שיעור אחרי הקידוש ב'

הרב אמר קדיש ובא להכנס לבית ואז אמר שיש עוד סיפור

הרב אמר שזה רובינשטיין? הוא הלך להתבודד ליד חצור, פגש שם איזה חילוני, הוא חיבק אותו, אז הוא שאל מה אתה אוהב אותנו? אנחנו משוקצים בעיניכם? כן אנחנו אוהבים אותכם, אז אותו קיבוצניק אמר לו בוא אגלה לך משהו. אתה רואה את כל השדות האלה? זה הכל חרדל אבל הפריחה נמשכת רק 3 ימים, אח"כ זה נושר, ואם הדבורים אוכלים את זה אז זה לא גודל יותר, אז לפירוש רש"י תמיד צריך להרחיק את החרדל, לא משנה מי הראשון, אפילו בלוקת. יוצא שיש ג' שיטות:

שיעור אחרי הקידוש

וידבר משה את דברי ה', עכשיו שמעתי את ר אלימלך בידרמן, שאומר שכל מה שהצדיק אומר זה ע"פ הדיבור, זה הכל דברי ה'.

.....

הנה ברקוביץ הוא הלך להפציץ בעיראק 5 פעמים, הוא חזר כל פעם דרך נחלי ארנון, כתוב כמה פעמים בספר דברים, נחלי

להגיד ש"חיים ארוכים" (מהלשם יחוד שלפני הנחת תפילין) חיים ארוכים, חיים ארוכים, אז הנאצים שאלו מה הוא אומר? אז הוא אמר "לאנג לעבן", "לאנג לעבן", אז הם התחילו לצחוק איזה חיים ארוכים יהיו לו. פתאום מגיע קצין אס אס על סוס, זה היה יהודי שמחופש לקצין אס אס, אמרו לו שתולים אותו כי הוא הניח תפילין, הוא אמר זה רק לתלות אותו? צריך לעשות אותו חתיכות חתיכות פערטאלאך, תורידו אותו מיד מחר בבוקר ב 9 בבוקר נעשה אותו חתיכות חתיכות, כמו אצל אודלה שתפסו אותה ובאו לעשות ממנה פערטאלאך. בבוקר ב 9 שצריך לעשות ממנו סלמי קצוץ קצוץ, אז ב 8 בבוקר היו צריכים פתאום איזה משלוח של 1000 איש למחנה עבודה והיה חסר עוד 50 איש למשלוח אז לקחו אותו, והוא נשאר חי ועבר את השואה ואח"כ הקים את ארגון ערכים

שצריך לספר על הרב וולאס [הרב של ערכים], הוא היה בשואה אז נתנו לו עניבה יפה, כי אצל הנאצים גם יש עניבה, אבל אצל היהודים העניבה למטה ואצל הנאצים למעלה. אז הביאו לו עניבה יפה כזו שחור לבן, [ואולי היה עוד צבעים], זה היה תלוי על העץ, היה יפה כזה בצבע של חבל, שמו אותו על השולחן, והביאו את כל המחנה לראות איך תולים אותו, כי שדוחפים את השולחן אז הוא נתלה. כל הנאצים שהיו שם היו שמחים באמת, הם ברסלבים אמיתיים לא כמוכם, לא יודעים מה זה להיות שמחים. אז באו לתלות אותו כי הניח תפילין, שאלו אותו אתה רוצה משאלה אחרונה? אז הוא אמר שהוא רוצה להניח שוב תפילין. בגלל שהוא הניח תפילין באו לתלות והוא מבקש שוב להניח תפילין. אז נתנו לו תפילין, הוא יושב על השולחן עם כסא, עם החבל תלוי על העץ, רק צריך לדחוף את השולחן. אז הוא התחיל

הרב ביוסף הצדיק פרשת דברים (ע"פ אחד מאנ"ש)

שהערבים עשו למהומות, ונשרף להם איזה מפעל והיתה אש ענקית, אז הרב אמר זה האש של יוסף הצדיק "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשיו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשיו כי ה' דבר" זה האש של יוסף הצדיק, אין לנו שום דבר בחיים חוץ מהציון של יוסף הצדיק והציון של רבינו, בזכות זה אנו חיים ובזכות זה אנחנו מתקיימים.

העיקר זה תיקון הכללי רבינו גילה את התיקון הכללי אבל אנחנו עוד לא התחלנו לדעת מה

הרב הגיע לציון ב1:48 ויצא משכם ב 3:18.

בתחילת הנסיעה הרב היה ממש שמח אמר עכשיו הכי גבוה זה ר"ח אב, זה הזמן שאפשר להוריד בית מקדש של אש זה הכנה לרה"ש, שהתחילו להכנס, הרב שאל כבר נכנסנו, אני פעם הייתי הולך פה ברגל כל לילה עם כל הערבים הייתי יוצא במונית מקלקליה הייתי הולך ברגל אחרי זה נח קצת בקסבה, שותה משהו אצלם.

בדרך ראו כל מיני שריפות

והשמאלנים רודפים את ביבי ודבר בגנות השמאלנים שהם ממש שונאי ישראל וכל הזמן מסיתים כאילו ביבי לא רוצה לעשות עסקה, הרי אין יהודי שלא רוצה שלא רוצה יוציאו את השבויים, אז מה זה "לא רוצה עסקה"? אין יהודי שלא רוצה שהחטופים יחזרו הביתה אז איך אתם אומרים כל היום שביבי מכשיל את העסקאות כל חדשות כל שעה הם כל הזמן רק מנסים ללבות את השנאת חנם בלעדיהם כל עם ישראל היו ביחד באהבה הם כל הזמן נגד הדתיים נגד עם ישראל.

הרב אמר שכל הגויים קמים על עם ישראל, ביידן אומר צריך לעשות חשבון פשוט הרגו לכם 1500 תהרגו חזרה 1500, אבל איך הגעתם לארבע אלף? זה חשבון פשוט אחד על אחד, למה להרוג כ"כ הרבה כל העולם מזועזע איפה הפרופורציות? איפה האנושיות? אתם לא יודעים חשבון פשוט!

הרב אמר שכל חייל ששומר על עם ישראל יכנס עם הגוף לגן עדן, שאם הוא שומר עם הגוף על עם ישראל הוא יכנס עם הגוף

זה תה"כ, תה"כ יכול להמתיק את הכל, כל תה"כ זה ממתיק מיליון טילים.

עכשיו עד רה"ש צריך להגיד כמה שיותר תה"כ כל יום, זה הדבר היחיד שיכול להמתיק הכל.

הגיעו לציון אמרו עם הרב 4 תה"כ בסיום התה"כ הראשון שהרב היה עדיין לבד בציון, הגיעו לרב קבוצה של חיילים לקבל ברכות והרב ברך אותם.

מיד אח"כ ב 12: 2 הרב אמר עוד מעט זה המולד וכן בתה"כ השני והשלישי שהרב היה באמצע תה"כ היה המולד ובסיום הרב עשה ריקוד עם אחד המפקדים "בזכות יוסף הצדיק".

הרב סיפר על שושן השכן שלו מביתר שבחלחול ריסקו לו את הרכב עם גרזנים ולא רצו לתת מהביטוח כי הוא נכנס למקום שאסור.

הרב דבר על כל המשפטים והרדיפה של הציונים והרב אמר שכל מה שהם עושים כל הזמן הם מאשימים את הרב.

הרב דבר על מה שהתקשורת

הרי במלחמת מדיין ה' אומר לך לנקום את נקמת עם ישראל מהמדיינים, משה אומר נקמת ה', אנחנו רוצים רק את נקמת ה', כולם חזרו שלימים שום יהודי לא נהרג, אסור להתרגל לזה. שומעים כל יום "הותר לפירסום" שחיילים מתים, אין דבר כזה, ברגע ששומעים דבר כזה חייל שנהרג צריך לצום, לשבת על הארץ, לבכות לקרוע את הבגדים. אבל לא נלחמים לשם שמים, אם היו נלחמים לשם שמיים, ואוכלים כשר, ושומרים על הצניעות, שום חייל לא היה נהרג, אסור ששום יהודי ינהרג.

לג"ע,

אבל השאלה מה הוא עושה אחרי הצבא? יש לו ניסיון אם הוא מדבר על החרדים ונהיה שמאלני הוא מפסיד את הכל.

הרב אמר שא"א להתגייס היום אפילו מי שלא לומד תורה כי כל המטרה של הצבא זה לחלץ את הכולם, בכוונה מערבבים חיילות בכל מקום, ואין אוכל כשר, בגלל שאין אוכל כל הטומאה הזאת, לכן מתים חיילים.

לא צריך להיות מציאות כזאת, שמתים חיילים אצל עם ישראל,

חיפה והערבים יקחו את ירושלים, ההגנה היו כבר בכניסה לירושלים והם אמרו לערבים קחו את הכותל, אנחנו לא צריכים את העיר העתיקה, זה היה ההסכם של בן גוריון. אני הייתי הולך לכותל בגיל 5,6,7,8 עוד לא נולדתם לערבים אין שום קשר לכותל מוחמד בכלל לא הכיר את הכותל אומרים שהוא קשר [שם] את הסוסה.

טרומן [נשיא ארצות הברית] אמר שמיד שמכריזים על מדינת ישראל לא ישאר יהודי הוא בכה.

אבל באמת כל הערבים רק רצו לברוח, פתחו להם את השערים בירדן, ערב הסעודית, עכשיו הם פתאום רוצים לחזור אבל הם מעצמם רצו לברוח.

ה' שומר על ישראל תמיד.

הרב דבר עוד על ההסתות של השמאלנים שהכל בגלל שמדכאים את הערבים, מה זה תרפ"ט שהרגו בחברון 69 יהודים עשו אותם חתיכות חתיכות, מה שם התגרו? מי דיכא אותם?

אותם המחבלי נוחבה עכשיו מישוהו ליטף אותם אז כבר

בני גנץ היה בישיבה עד גיל עשרים, לכן הוא הכי שונא ישראל היום, כי הוא הבין שרק ככה הוא יוכל להתקדם, כי מי שנלחם נגד התורה ובעד הערבים רק הוא מתקדם.

הרב אמר שכל בית שיורים ממנו חייבים לפוצץ אותו, השמאלנים אומרים שמי שבא לשכם מתגרה בערבים.

הרב דבר באריכות את כל ההיסטוריה שהערבים רצו לברוח מפה והאצ"ל וההגנה תפסו אותם בכח ולא רצו שיילכו, ושכן גוריון עשה דיל עם הערבים שיינתנו לו את צפת

שהחיילים באו לפה לחווארה לשמור מפני שהמתנחלים מציקים לערבים אבל איך יכול דבר כזה למטוס לעלות לשטח לוקח 15 שניות, איך שופל הורס את הגדר כמה שעות אף אחד לא מגיע איפה היה הצבא? הולכים לבלות בבתי מלון באילת.

מעמידים חיילים לדין.

הרב כל הזמן אמר שהדבר הכי חשוב זה שעם ישראל יכנס ליוסף, אין לנו שום עניין של בלאגן עם הצבא או לסכן חיילים או לעשות בלאגן עם הערבים רק להתפלל אצל יוסף הצדיק, זה העיקר אנחנו חיים בזכותו.

הרב דבר על המחדלים בשמחת תורה, איך זה קרה, אומרים

והתקדשתם

אין שום היתר בעולם לתאוזה

את רבינו וצריכים לנסוע לאומן, [ושם הכל מתכפר בתנאי שלא יהיה אחטא ואשוב].

פה הוא מסביר למה לא כתוב בתו, למה לא כתוב בתו? כי זה הכי חמור בעולם וזה כל כך חמור שאין לזה שום כפרה, בלי הצדיק, בלי

אם אדם פותח עיניים אין לזה כפרה, כל פתיחת עין אין לזה כפרה, אי אפשר לכפר על זה, אומר הפרי מגדים אי אפשר לכפר על זה ולכן לא כתוב, פרי מגדים אומר אי אפשר לכפר, אם אדם חוטא בברית, חוטא עם אשה אי אפשר לכפר על זה, ושום דבר לא יעזור, לכן יש לנו

אומן - אין לזה שום כפרה, אם אדם חטא עם אשה אין לזה כפרה, אי אפשר לכפר על זה, לכן זה דבר שלא כתוב בתורה, כי אין לזה כפרה, כמו אדם רוצח במזיד אין לזה כפרה, אם אדם רצח בן אדם אין לזה כפרה, אם אדם רצח בטעות... לא משנה, הוא רצח בן אדם! דמו ודם זרעיותיו צועקים באדמה, כל השישים ריבוא וכל השואה צועקים באדמה, אם אדם רצח בן אדם דמו ודם זרעיותיו צועקים באדמה.

אדם צריך להביא שישים ריבוא, כל

אחד חייב להביא שישים ריבוא, שאדם מתחתן הוא צריך להגיד לכלה בחדר היחוד באנו לעולם להביא שישים ריבוא, כי היחוד זה לא בשביל תאווא, האשה זה לא תאווא, אדם טועה ולכן זה כל הגירושין, היום חמישים אחוז מתגרשים כי אם מתחננים בשביל התאווא זה לא מחזיק מעמד, צריכים להסביר לאשה בחדר יחוד שזה לא בשביל התאווא, זה רק בשביל להביא את נשמת משיח כמו שכתוב בליקוטי הלכות אורח חיים שבת⁷ הוא אומר שכל החתונה זה

מראי מקומות והערות

⁷ ליקוטי הלכות, הלכות שבת ו' אות כ"ג.
 עוד מענין הנ"ל יש לבאר, ששאלו ריחיא דתבירא מי שפגם בברית קדש במאי חיטא לה, איך אפשר לתפרו ולתקנו, כי רחמים בחינת זווג בחינת לא יחבל רחמים ורקב, ואיתא בתרגום ירושלמי, אינון דקבשין חתניו וכלתיו עזו שם, וכן מובא בכתבי האר"י שרחמים ורקב מרמז על יחוד חתן וכלה, וזה בחינת ויהי טוחן בבית האסורים כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה, ושאלו, רחמיא דתבירא כשנשבר תקון זה, הינו מי שפגם בענין זה, במאי חיטא לה, איך אפשר לתקנו, שקל פסקא שדא להו, אמר, פרובי לי גרדי מנה, הינו שרמז שמהה הענין בעצמו נמשך התקון, כי כשהולכים בדת ישראל, אין יכולין לזכות שיהיה נמשך מנה הולדה קדושה, שיהיה נולד בן ישראל שעל ידי זה עקר תקון הברית, כי עקר תקון הברית הוא על ידי שגולדו ונתברבו בני ישראל, שהיו מצוה הראשונה בתורה שהיו בחינת יוסף הצדיק שהוא עקר בחינת תקון הברית, שנקרא בן פורת יוסף בן פורת וכו' לשון פרו ורבו וכו', כי על ידי הולדות ישראל מתבררו הנצוצות מדור לדור, כי כל אחד מצדע ישראל מגדל ומקדש שמו יתברך על ידי המצוות והקדושות ותפלות ושירות ותשבחות שאומר ועושה כל ימי חייו.

כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון, וכל זמן ששים ישראל יקרא עליו מקבל השם יתברך התפארות הרבה ממנו כמו שכתוב במקום אחר, ועל ידי כל זה נמשך בחינת תקון הברית לאבותיו שפגמו בזה מאחר שעל ידי ההולדה שלהם נמשך בן ישראל בעולם שאומר שמע ישראל פעמים בכל יום ומעיד על אחדות היחיד המיוחד יתברך שמו ועושה מצוות הרבה וכו', וכל זה אפלו בהולדה הפחותה אפלו אם נולדים קלי עולם וקטני ערה, מפל שכן וכל שכן שבכל דור ודור נולדים כמה וכמה יראים וצדיקים קטנים וגדולים, עד שלפעמים נולד צדיק שהוא חיוב נפלא ונורא מאד מאד, שהוא יכול לתקן כמה דורות ויש שיכולין לתקן כל העולם כלו כמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי, יכולני לפטר כל העולם כלו מן הדיו, וגם רבי שמעון בר יוחאי נולד מיווג איש ואשה, ומי ידע אם כל אבותיו למעלה למעלה היו פלם צדיקים וקדושים, כי בודאי היו באבותיו הקדומים מצד אביו ומצד אמו כמה וכמה אנשים פשוטים, וכן שיצא מצדע שלהם צדיק תנא קדוש ונורא איש אלקים כזה, שהפיר את הבורא הפדמון כמו שהפיר וגלה אלקותו בעולם כמו שגלה.

החתונה, אלא מה? ה' עשה שצריכים להביא ילדים לעולם, וצריכים להמשיך את הדורות, צריכים להביא את משיח, צריכים שהם היו משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, פרץ וזרח נוצרו ממעשה תמר. (ליקוטי הלכות שם, מובא בהערה ראשונה בשיעור) "עד שִׁיכוֹלֵין לְזָכוֹת שֵׁיצֵא מִמֶּנּוּ צַדִּיק גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ שִׁיִּכּוֹל לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ וְיִקְשֶׁר וְיִדְבֵּק אֶת עֲצָמוֹ לְאוֹר אֵין

בשביל להביא את מלך המשיח. רבי נתן מסביר כאן בהלכות שבת כ"ו עמוד ב' שאנשים חושבים שכל העולם זה בשביל התאווא הזאת, אנשים חושבים שמתחתנים בשביל התאווא, כדי שזה יהיה בהיתר ולא באיסור, אבל רבי נתן אומר אין דבר כזה, התאווא הזאת אסורה תמיד, התאווא הזאת אין לה שום היתר בעולם, היא תמיד אסורה, אפילו בין איש לאשתו, זה לא משנה, אין שום הבדל בין לפני החתונה לאחרי

מראי מקומות והערות

מחשבה תפיסה תמן פלל, שגה האור נמשך בבחינת חוט פידוע, וזה בחינת מה שסידר בשירי אור הגנוז, איש על דגלו פסוף יכסף לתקנות חוט זהר אין סוף, וזה ששאלו מיד ומי יכול למכרך גרדי כי הם נופרים והם משקעים בתאווא הזאת כל כך עד שאינם מאמינים שאפשר שיהיה נולד מענין זה איש כזה שייכל לדבק את עצמו בחוט זהר אין סוף בדבקות כזה עד שיתקון הפל כנ"ל. על כן השיב להם, ומי יכול למחטא רחיא. כי בודאי מי שאינו מאמין בזה, שגה הענין בשרשו הוא בחינה גבוהה וקדושה מאד מאד שכל הנשמות אי אפשר להם לבוא לזה העולם כי אם על ידי זה ואף על פי שמחמת חטא אדם הראשון וחטא הדורות נפל ענין זה למקום שגפל עד שנגדמה לאנשים גסים פאלו חס ושלום הוא רק תאווא בעלמא אף על פי כן מי שמאמין על כל פנים שבאמת הוא דבר גבוה מאד ויש צדיקים שאוגים בדבקות נפלא לה' יתברך וכו' וכו' אשרי להם, ואפלו אנשים פשוטים מאחר שהוא בהתר על כל פנים על פי התורה יכולים להוליד מזה נוע ישראל שעל ידי זה הוא תקון הברית פנ"ל, אבל אלו האפקורסים שכופרים בזה ועושים מזה לצנות ואומרים ומי יכול למכרך גרדי מרחיא, שאי אפשר שיצא מזה דבקות נפלא כזה, על כן בודאי רשעים פאלו אי אפשר לתקן אותם בבחינת ומי יכיל למחטא רחיא וכו'!

וכן בשאר גדולי הצדיקים שכל זה בחינת מי יתן טהור מטמא וכו', וכמו שכתוב, הטהרו בכני עם הארץ שמהם תצא תורה וכמו שכתוב בכתבי האר"י זכרוננו לברכה והוא בדברי אדמו"ר זכרוננו לברכה (בסימן לו) בהתורה דרשו וכו', שהנשמות הקדושות הגבוהות מאד מאד על פי רב באים דוקא על ידי טפת עם הארץ פמבאר דרוש זה באריכות בכתבי האר"י זכרוננו לברכה בכמה מקומות, שגה ענין יציאת אברהם מתרח ורבי עקיבא וכו' עד שמבאר שם שגם נשמת משיח תבוא דיקא מבחינות פאלו וכו' עין שם. וזהו שקל פסקא שדא להו, אמר להו, כריכו לי גרדי מנה, ופרש רש"י שיוציאו לו חוטים משם, הינו שרמו שנוטלים חתיכה מהרחים בעצמה שגשגרה ומשם מוציאו חוטים בחינת תקון הברית, בחינת את תקנות חוט השני שמרמו על תקון הברית, פמבאר בדבריו זכרוננו לברכה בהתורה צוית צדק (סימן כג) שהוא בחינת הולדת פריץ וזרה ממעשה יהודה ותמר שמהם נולד משיח, שנאמר שם, ותקשר על ידו שני כו', הינו שאמר להם שמזה הענין בעצמו נמשך תקון הברית על ידי שמשתדלין שיהיה בהתר על כל פנים על פי התורה שעל ידי זה נולדו בני ישראל, שכל ההולדות פלם הוא בחינת תקון הברית פנ"ל, עד שייכולין לזכות שיצא ממנו צדיק גדול וקדוש שייכל להפיר את הבורא יתברך ויקשר וידבק את עצמו לאור אין סוף בדבקות וכלליית נפלא דלית

שמים את האצבע בנר כדי לא להרגיש שום הנאה, יש אין סוף דרכים.

אבל העיקר [הדרך לצאת מהתאוות הנוראות] הרב'ה אומר שזה על ידי לימוד גמרא, שעה התבודדות, ושנוסעים לאומן אז יוצאים מהתאוה לגמרי ואפשר להביא ילדים בלי התאוה, אבל אחרי חטא אדם הראשון נגזר על האדם שזה יהיה עם תאוה, ולכן הילד הוא לא לומד ולא מתפלל, הוא לא יכול להתפלל כי יש לו המון מסכים, עד שיורידו לו את כל המסכים... כי הוא בא עם מסכים של תאוות ואז הוא רק חושב על התאוות כל היום, והוא לא יכול להתרכז בלימוד.

כי הדבר הכי גבוה זה איש ואשה "שְׁעַקְר שְׁמִיחָה דְקַדְשָׁה הוּא מְחַמַּת שְׁאֲנֵי יוֹדְעִים וּמְאֲמִינִים שְׁעֲנִין זֶה בְּשִׁרְשׁוֹ הוּא גְבוּהָ מְאֹד מְאֹד", וכאן גם בהלכות תפילת המנחה ז"ר⁹

סוף". אז כל העניין של עמרם ויוכבד זה שלא היה להם שום תאוה, אם רוצים להמשיך ילד קדוש אסור שיהיה שום תאוה ואת זה צריכים להגיד לאשה ישר בחדר היחוד, לפני זה הולכים לכותל או נוסעים למירון, נוסעים לחברון או לרות וישי.

אדם צריך להסביר לאשתו תמיד ובחדר היחוד שכל העניין של החתונה זה להביא נשמות לעולם ושזה לא בשביל התאוה הזאת, אדם חושב שאשה זה בשביל התאוה, אבל הצדיק מסביר לנו שזה לא בשביל התאוה, הרב'ה אומר שאפשר להרגיש יסורים של ברית מילה, ואדם יכול להרגיש ייסורים של ברית מילה⁸, הייתה אשה שהיא הייתה שופכת פלפל חריף באותו מקום כדי שישרוף ויצרוב אותה, והיו צדיקים שהיו שמים את היד באש והיו מדליקים נר וברגע שהאשה הייתה מגיעה היו

❁ מראי מקומות והערות ❁

זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדושתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

⁹ הלכות תפילת המנחה ז' אות כ'
 (כ) פִּי עֶקֶר הַהוֹלָדָה עַל יְדֵי זֶה שֶׁבְּהִכְרַח שֶׁתַּעֲבֹר הַנְּשִׁמָּה מֵרֹוּם כָּל דְרָגִין מִלְמַעְלָה מִכֵּל הָאָרְבָּעָה עוֹלָמוֹת אֲעִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשִׂיהָ מְאֹתֵר דְלִית מִחֲשָׁבָה תְּפִיסָא תַּמּוֹן כָּלֵל וְיִוְרְדֵת עַד שְׁנַמְשָׁכֵת עַל יְדֵי יֵצֵר מִחֲשָׁבֵת לֵב הָאָדָם, עַד שְׁצִרְיָה לְעֵבֵר דְרָף הַגּוֹיף הַגְּשָׁמִי הָאֵה עַד שְׁעוֹבְרֵת שְׁתֵּי פְעָמִים דְרָף מְעַבֵּר הַשְּׁתוֹ (פְּמוֹבָא לְשׁוֹן זֶה כְּכַמָּה סְפָרִים).

⁸ שבחי הר"ן אות י"ז.
 גם אמר שהזווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה

שהוא... [רצה נבואה, הוא זכה לה אפילו שלא היה ראוי, עד שנפל מכל מדרגות הקדושה] רבי נתן מסביר בהלכות חדש ד' שכל העניין של האדם זה לא הנבואה אלא זה התמימות [ואם ממילא זוכה לנבואה - זוכה, וכך היו כל הצדיקים].

נתן אומר שזה גבוה מעל גבוה "דלית מחשבה תפיסא תמן פלל, וזה מה שבלעם רצה "ומספר את רבע ישראל" (במדבר כג, י), בלעם רצה לפגוע ביחודים, אז אומר הזוהר בלק אומר לבלעם איפה נפלת, איפה נפלת [לחטא באתון], איך הגעת לאן שהגעת, כי ברגע

תשעה באב

האשה עוברת את צער העבור, אחרי זה הלידה, הכל בשביל להגיע לתשעה באב.

ואז בתשעה באב צמים, לא אוכלים, אז הגוף אכל, אנשים בשואה

תשעה באב, שזה הכל תקון הכללי, זה כל התשעה באב - זה התקון - תקון הכללי, אדם בא לעולם רק בשביל תשעה באב, רק בשביל לשבת על הארץ, לכן אדם נולד, לכן

מראי מקומות והערות

בזה העולם את כל הנקלים והערמומיות וכו', שחותר בחינת עמלק וכו' בחמימות התאוות ובמחלקת בין איש לאשתו וכו', ובמחלקת שבעולם ובפרט להרחיק מהצדיק וכו', והפל מעשה עמלק פנופר לעיל. ועל פו ויצא בתוך העיר ויוצק וכו'. וכן הכניס בישראל שבכל עיר ועיר צום יבכי וכו' בחינת ודברי הצומות וועקתם וכו'. ועל ידי זה נתהפך הכל לטובה. על פו דיקא על ידי הולדות הדורות שמודיעים להם אלקותו מדור לדור בבחינת ועד דור ודור אמנותו, על ידי זה דיקא הכניע ומפלת עמלק מדור לדור וכו'. בחינת לדור ודור אמנותה פוננת ארץ ותעמד, מחשבות לבו לדור ודור מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור ודור, בחינת דור לדור ישבח מעשיך וכו'. ועד דור ודור אמנותו וכו'.

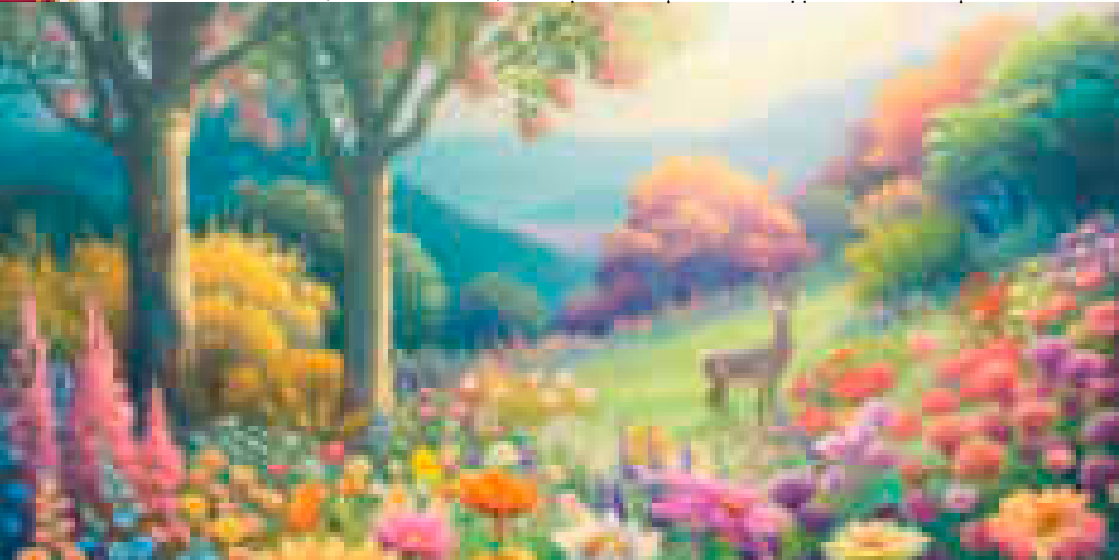
ונולדת בתקלים וצירים ועל ידי רבוי דם נדה של הילדה. ומשם דיקא צריכה להתברר להעביר העילה ביום השמיני ולבטל ערלת לב שהם מחשבות רעות שמשמטמין הלב פנופר לעיל, עד שיופך לשבר יצר מחשבות לבו הרעים בכל יום עד שיופך למה שיופך פני קדשתו. ועקר המלחמה עבור החלושי כח שנוכשלו כמו שנוכשלו, וגם עתה בכל פעם שמתעוררת נקדתם לשוב חותר עליהם בחינת עמלק בבחינת הננופר לעיל. וכו' וצריכים לחם עבונם להאיר בלבם ולעוררם ולהודיעם שכל נקדה ונקדה שמנתקים מחשבתם וכו' פנופר לעיל. והעקר לידע שאין יודעים כלל וכו', ושלא יתאשו מן הצעקה והתפלה לעולם וכו'. בבחינת 'מורדכי' בחינת הצדיק הדור הננופר לעיל 'ידע את כל אשר נעשה'

ממאתים קילו נהיו עשרים קילו, (באר בשדה).

מיד אחרי תשעה באב זוכים לעשרת הדברות. תשעה באב כל אחד הגוף שלו כבר התחלף, "תם עונך בת ציון לא יוסיף להגלותך" (איכה ד' כ"ב) 'גלה עונך בת אדם גלה על כל חטאותיך ואל תשמחי יושבת עוין' (לשה"כ שם) כי עכשו בתשעה באב הכנענו את כל אומות העולם. הכנענו את פוטין הכנענו את רוסיה הכל הכנענו. עכשו הדרך לאומן פתוחה, כל אחד חייב להרשם ביום חמישי בכ"ו - כ"ו אלול שבע בבקר, אז זה [יוצא] שתים עשרה שעות הנסיעה, שלוש שעות טיסה ועוד שבע שעות באוטו, שתים עשרה שעות משבע בבקר עד שבע בערב. שבע בערב יהיה תפלת מעריב, שבע יהיה תפלת מעריב באומן בציון של רבינו, וכלם חייבים להיות! (שעור מתשפ"ב).

מחמש מאות קילו נהיו שלושים קילו, אדם שוקל חמש מאות קילו והוא צם, אז הוא מפסיד חמשים קילו, זה הפסד גדול, אבל נחזיר את זה, היום כל אחד שוקל חמש מאות קילו, הוא שובר את הבית מרוב כבוד, צריכים מנופים, אז בתשעה באב הכל מתאזן, אדם צריך לשקול חמשים קילו ששים קילו, אולי שבעים, לכן יש תשעה באב.

ואז בתשעה באב נכנסים עם הגוף לגן עדן, כי על ידי תשעה באב נכנסים עם הגוף לגן עדן, על ידי 'לוז', זה ה' 'לוז', 'ואולם לוז שם העיר לראשנה" (בראשית כח, ט), עכשיו מדברים על ירושלים, ש'פטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צנה ה' את הברכה חיים עד העולם" (תהלים קלג, א), אדם גר בירושלים, עושה תשעה באב בירושלים, הוא יחיה עד עולם.

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קדושת
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וברכה ראשונה של שמונה עשרה
יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש
חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושים לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע
ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר.
וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהזנוג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאין לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת זנוג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין היסורים
שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. ובפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומוגו הרע.

זהר בלק קפט ע"ב

עם ביאור ממורינו הרב על פי הבנת וזכרון השומע

פתח איהו ואמר: ויאמר מואב אל זקני מדין וגו', [ושואל] ויאמרו זקני מואב אל זקני מדין לא כתיב [שלא נזכר זקני מואב] אלא ויאמר מואב, [ומשיב] עולמין נטלו עימא מסביא [הנערים של מואב נטלו עצה מזקני מדין] וסביא אתמשכו אבתרייה [וזקני מואב נמשכו אחריהם] ואינן יחבו לון עימא [וזקני מדין נתנו להם עצה להשמיד את עם ישראל] מאי עצה יחבו לון [איזה עצה נתנו להם?] עצה בישא נטלו לגרמיהו [עצה רעה נטלו לעצמם].

אמרו לון למואב [אמרו זקני מדין למואב] גידולא בישא גדלנא ביננא [גידול רע שזה משה רבינו גידלנו ביננו, הוא אדם שנתן עשר מכות במצרים והרג את כל מצרים ועכשיו הוא רוצה להשמיד את עמו] ואת מואב, הוא רוצה לחסל אומות

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותבדד יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא ידעץ אדת ז זודג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום בם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנוקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעזן חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים

שלמות. מורינו הרב ביאר שזה היה תלונת מואב על מדיין איך לא השגיחו שבא להם כזה אדם ואיך נתנו לו מקום ולא פיקחו ולא נשמרו ממנו] ועל חד כומרא דהוה ביננא דרבי ליה [ויתרו שהוא ראש הכמרים הוא גידל אותן] ונגדיל ליה בביתא [והרבה אותו בביתן] ויהב ליה ברתה לאינתו [ונתן לו את בתו לאישה, וצעקו מואב איך לא השגחתם על כזה אדם, איך נתתם לו מקום] ולא עוד אלא יהב ליה ממונא ושדר ליה למצרים לשציאה כל ארעא [ולא עוד אלא יתרו נתן לו ממון ושלח אותו למצרים להחריב את כל הארץ ועכשיו הוא רוצה להחריב עוד אומות] ואיהו וכל ביתא אתמשכו אבתריה [ויתרו וכל משפחתו נמשכו אחריו, והתחילו לצעוק אוי אוי איך גדלנו כזה אדם].

זהר בלק עם פירוש המאור דף

קצר

ביאור מורינו הרב מסומנים

בצהוב

בלעם היה במדין לפי שהיה ממתין שם כדי לקבל את שכרו על שהצליח להכשיל את ישראל בפעור, וכאשר בא פינחס לשם פרח בלעם באורד להנצל ממנו והיה נעלם מן העיני.

ושואל: אַן הוּה בְּלַעַם בְּהַהיא שְׁעָתָא - היכן היה בלעם באותה שעה שהלך פנחס להלחם במדין, אִי תִימָא בְּמִדְיָן - אם תאמר במדין, הָא פְּתִיב - הלא נאמר: וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי, אִי אֶזְל לִיָּה - ואם הלך לו לעמו אל ארם נהרים, מֵאַן יִהְיֶיהָ בְּמִדְיָן - מי נתנו במדין, ומשיב: אֶלָּא הָהוּא רְשָׁע - אלא אותו רשע, בִּיּוֹן דְּחֻמָּא דְּנִפְלּוּ מִיִּשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלְף עַל עֵימִי - כיון שראה שנפלו מישראל עשרים וארבעה אלף מפני עצותיו¹⁰, אֲתַעֲבָב תַּמָּן וְהוּה כְּעֵי מַנְיִיחוּ אַנְרוּי - התעכב שם במדין והיה מבקש מהם את שכרו, וּבְעוֹד דְּאֲתַעֲבָב תַּמָּן - ובעוד שהתעכב שם אֲתָא פְּנַחַס

מורינו הרב חזר שוב ושוב שמדברי הזהר כאן מבואר שמשה רבינו אדון הנביאים שכל הטוב שבעולם נמשך ממנו אזי אצל מדיין ומואב היה סמל לחורבן עמים ומדינות שרק רע נמשך ממנו וכל החורבנות בעולם נמשכות ממנו ועכשיו הוא רוצה הלאה להחריב את כל בעולם ולכן הלכו מואב אל זקני מדין לדון איך אפשר לעצור אותו כל כך הם היו

מוראי מקומות והערות

10 ולא הגיה.

צריך לומר 'עשרים וארבעה אלף' (ניצוצי זוהר). ובהגהות מהרצ"א הקשה קושיא זו

שאלה זו

אֵלֶּא תְּהוּא רְשָׁע - אלא אותו רשע כָּל חֲרָשִׁין דְּעֵלְמָא הוּא יָדַע - כל הכישופים של העולם היה יודע, וְנִמְלָל אִוְהָ הֲבֵי חֲרָשִׁין דְּבָנוּי - ונטל אף כאן כישופיהם של בניו דְּהוּוּ דְּגִילִין בְּהוּ - שהיו רגילים בהם, וְבָהוּ מָאָם וְאִם תִּלְק - ובהם פרח ונעלם. פְּנַחַם חֲמָא לִיהָ דְּהָוָה בְּרַ נְשׁ חַד מָם בְּאִוְרָא - פנחס ראה שהיה אדם אחד פורח באויר וְהוּוּ מִסְתַּלֵּק בְּאִוְרָא מְעִינָא - והיה נעלם באויר מן העין, רְמָא קָלָא לְבָנֵי חֵילָא - הרים קולו לבני חילו, וְאָמַר - ושאל את בני ישראל: אֵית מָאן דְּיָדַע לְמַפְרַח אֲבַתְרִיָּה דְּהָהוּא רְשָׁע - האם יש כאן מי שיודע לפרוח אחרי אותו רשע, דְּהָא בְּלַעַם אִיהוּ שְׁהָרִי בְּלַעַם הוּא שְׁפּוּרַח בְּאִוִיר, חֲמָו לִיהָ דְּתָוָה מָאָם - ראו אותו שהוא פורח.

כאן מבאר רבי שמעון שבלעם נתפס על ידי צליה מבני שבט דן, ועליו נדרש הפסוק 'שְׁפִיץ עָלַי אֲרַח' שהוא היה כנגד בלעם שנאמר עליו 'יִלְכָּךְ שְׁפִי', ואחר שהפיל אותו לארץ אזי פנחס הרגו לבלעם.

צִלְיָה בְּרִיָּה דְּשִׁבְטָא דְּדָן קָם - צליה מבני שבט דן קם וְנִמְלָל שְׁלִמְנוּ דְּשְׁלִיטָא עַל חֲרָשִׁין - ולקח את כח השליטה השולט על הכשפים, על ידי שם קדוש המבטל כל כח הקליפות וּפְרַח בְּתַרְיָה - ופרח אחריו, בִּיּוֹן דְּחֲמָא לִיהָ

וְרַבְרָבְנֵי חֵילָא לְתַמְן - בא פנחס וגדולי חייליו לשם. בִּיּוֹן דְּחֲמָא לְפְנַחַם - כיון שראה את פנחס, פְּרַח בְּאִוְרָא - פרח בלעם באויר וְתַרִין בְּנֵוְהֵי עֲמִיָּה - ושני בניו עמו, שהם יוֹנוֹם וְיוֹמְבָרוֹם.

שואל שהרי בניו של בלעם מתו בחטא העגל, ומביא ראיה לדבריו שכך הוא האמת. ומתריך שמה שנתבאר שעלה בלעם לאויר עם בניו היינו עם כשפיהם של בניו ולא עמהם ממש.

וְאִי תִימָא - ואם תאמר, הָא מִיתוּ בְּעוֹבְרָא דְּעַגְלָא - שהרי מתו במעשה העגל דְּהָא אִינוּן עֲבָדוּ - שהרי הם עשו אותו, אֵלֶּא הֲבֵי הוּוּ וְדָאִי - אלא כך היה ודאי, וְדָא הוּוּ דְּבַתִּיב - וזה הוא שנאמר: 'וַיִּפּוֹל מִן הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא בְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ'. ומפרש: וְכִי לָא הוּוּ יָדַעֵי חוּשְׁבָנָא וְעִירָא דָא - וכי לא היו יודעים חשבון קטן זה וְתַרִי בְּמָה חוּשְׁבָנֵין אַחֲרָנִין - והלא כמה חשבונות אחרים, רְמָאִין עֲלָאִין וְרַבְרָבְנֵין - רמים ועליונים וגדולים, יָדַע קְרָא לְמַמְנֵי - ידע הפסוק למנות, וְהָבָא אִמַר 'בְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ' ולא נקט מספרו המדויק, ומפרש: אֵלֶּא אִינוּן בְּנֵוְי דְּבְלַעַם - אלא הכוונה אל בניו של בלעם שהם יוֹנוֹ"ם וְיוֹמְבָרוֹ"ם, דְּהוּוּ שְׁקָלֵי - שהיו שקולים 'בְּשִׁלְשֵׁת אֲלָפֵי אִישׁ'.

ההמשך נראה כתירוץ, אבל מורינו הרב אמר שבאמת הזהר לא תירץ

וּבְתִּהוּא שְׁלִיט עָלֶיהָ - ובזה שלט עליו, בְּגִין דְּשִׁלְטָנוּ דְּשְׁלִיט עָלֶיהָו - נְמַל - כיון שאת כח השליטה ששולט עליהם לקח, וְאַתְּבַפְּיִן קַמִּיהָ - ונכנעו לפניו, וְדָא הָוָה - וזה פירושו הפסוק: 'שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אַרְחָ', היינו על תהווא אַרְחָ - על אותו הדרך דְּעֵבֵד תִּהוּא רְשָׁע - שעשה אותו רשע, היינו בלעם, דְּכְתִיב - שנאמר: 'יְהִי דָן נְחָשׁ עָלֵי דְרָדָךְ', דָּא שְׁמֻשׁוֹן - זה שמשון, 'שְׁפִיפּוֹן עָלֵי אַרְחָ', דָּא צְלִיָּה - זה צליה.

ומבאר את המשך הפסוק: 'הַנּוֹשֵׁף עֲקָבֵי סוֹס', דָּא עִירָה - זה עירה, דְּתָוָה בְּהַדְרִיה דְּדוֹד - שהיה ביחד עם דוד, דְּתָוָה אֲתֵי מְדָן - שהיה בא מדן, וּבְגִנְיָה - ובשבילו תִּלְנָא גְבוּרַתִּיהָ בְּדוֹד - תלה הגבורה בדוד, דְּכְתִיב - שנאמר: 'וַיַּעֲקֹר דָּוִד אֶת כָּל הַרְכָב'.

ומה שנאמר: 'וַיִּפּוֹל רוֹכְבוֹ אַחֲזָר', דָּא שְׁרָיָה - זה שריה, דְּזָמִין לְמִיתֵי בְּהַדְרֵי מְשִׁחָא דְאַפְרַיִם - שעתיד לבא ביחד עם משיח בן אפרים, וְאַיְהוּ הַנִּי מְשַׁבְּטָא דְדָן - והוא יהיה משבט דן, וְזָמִין אִיְהוּ לְמַעֲבַד נִקְמִין וְקָרְבִין בְּשָׂאָר עַמִּין - ועתיד הוא לעשות נקמות ומלחמות בשאר עמים. וְכַד דָּא יְקוּם - וכאשר הוא יקום בְּדִין הַנִּי מְחַבָּא לְפּוֹרְקָנָא דִּישְׂרָאֵל - אזי תחכה לגאולתן של ישראל, דְּכְתִיב -

תִּהוּא רְשָׁע - וכיון שראה אותו רשע, עֵבֵד אַרְחָא אֹחְרָא בְּאֹיְרָא - עשה דרך אחרת באויר וּבְקַע חֲמַשׁ אֹיְרִין בְּתִהוּא אַרְחָ - ובקע חמשה אוירים באותה דרך מורינו הרב ביאר שהכוונה שעבר חמש גלקסיות וְאַסְתְּלַק וְאַתְּבַסִּי מַעֲיָנָא - ונעלם ונתכסה מעיניו, בְּדִין אִסְתְּכַן צְלִיָּה בְּתִהוּא שְׁעָתָא - אז נסתכן צליה באותה השעה, וְתָוָה בְּצַעְרָא - והיה בצער דְּלֵא הָוָה יָדַע מַה יַּעֲבִיד - שלא היה יודע מה יעשה, רְמָא לִיָּה קְלָא פְּנַחֶם וְאַמְר - הרים אליו פנחס את קולו ואמר: מוֹלָא דְּתַנִּינְיָא דְּרַבְעִין עַל כָּל תְּוִיִין - צל התנינים הרובצים על כל הנחשים הַפּוֹד בְּמוֹיֵד - תהפוך בשערותיך, והיא כמין השבעה לנחש הקדמוני שיניחו לעבור. מִיָּד יָדַע וְנָלֵי תִהוּא אַרְחָא - מיד ידע וגילה אותו הדרך, וְעָאֵל לְגַבִּיָּה - ועלה אליו, וּמִיָּד אֲתַגְלִי - ומיד נתגלה, וְנִחַתוּ תַרְוִיַּהוּ קַמִּיהָ דְּפַנְחָם - וירדו שניהם לפני פנחס.

תָּא חַוִּי - בא וראה בכוח מה תפש צליה את בלעם, תִּהוּא רְשָׁע כְּתִיב בִּיהָ - אותו רשע כתוב בו: 'וַיִּלְךְ שָׁפִי', דָּא הוּא עֲלִיּוֹן דְּרַבְרַגִּין דִּילִיָּה - וזה הוא עליון שבמדרגות שלו, שהוּא חַוִּיָּא דְּבוֹרָא - נחש זכר. צְלִיָּה נְמַל תַּרְוִין - צליה לקח שני נחשים דְּכָר וְנִקְבָּא - זכר ונקבה שנרמזים במלת 'שְׁפִיפּוֹן',

בִּיה בְּמַה זִינִי מוֹתָא - עשה בו כמה מיני מוות, וְלֹא מִית - ולא מת, עַד דְּנִמְלַל חֲרָבָא - עד שלקח חרבו דְּהִתּוּחַ תְּקִין (חֲקוּק) עָלוּי - שהיה חקוק עליה חוּיָא מֵהָאֵי סְמָרָא וְחוּיָא מֵהָאֵי סְמָרָא - נחש מצד זה ונחש מצד זה. אָמַר לִיה פִּנְחָס - אמר לו פינחס, בְּדִילִיה מוּל (קְמוּל לִיה) - בשלם תהרוג אותו, וּבְדִילִיה יְמוּת - ובשלם ימות, בְּדִין קְמוּל לִיה - ואז הרג אותו, וַיְכַיֵּל לִיה - ויכל להורגו. דְּפָךְ אֶרְחוּי דְּהָהוּא סְמָרָא - שכך הם דרכיו של אותו צד, מֵאֵן דְּאִזְל אַבְתְּרָאָה - שמי שהולך אחריה בְּהָ יְמוּת - בה ימות וּבְהָ תִפּוּק נִשְׁמַתִּיה - ובה תצא נשמתו וּבְהָ תִתְבְּלִיל - ובא תכלל, וְהָכֵי מִית בְּלָעָם - וכך מת בלעם, וְדִינֵי לִיה בְּדִינֵי בְּהָהוּא עֲלָמָא - ודנים אותו בדינים באותו עולם, וְלֹא אַתְקִבִיר לְעֲלָמִין - ולא נקבר לעולמים, וּבִיָּאֵר מוֹרִינוּ הֵרֵב שֶׁהַכּוֹנֵנָה שֶׁעַד הַיּוֹם דְּנִים אֵת בִּלְעָם בְּגֵהֲנוּם וְנִרְמִי בְּלָחוּ אַתְרֵקְבוּ - ועצמותיו כולם נרקבו, וְאַתְעֵבִידוּ בְּמַה חוּיָין מְזוּהָמִין - ונעשו כמה נחשים מזוהמים מְנַקְי שְׂאֵר בְּרִיָּין - שמזיקים את שאר הבריות, וְאַפִּילוּ תוּלְעֵתִין דְּהוּוּ אֶכְלִי בְּשָׂרֵיהּ - ואפילו תולעים שאכלו את בשרו אַתְהִדְרוּ חוּיָין - חזרו להיות נחשים.

מלכת שבא ביקשה משלמה המלך לדעת

שנאמר: 'לִישׁוּעָתָךְ קְוִיתִי יי'. וְאָף עַל גַּב דְּאִזְקְמוּנָה לְהָאֵי קְרָא - ואף על פי שפירשו את הפסוק הזה על שמשון, אָכַל בְּרִירוּ דְּמַלְּהָ בְּמַה דְּאִתְמַר - אבל בירור הדבר הוא כמו שאמרנו, וּבְמַה דְּאִזְקְמוּנָה - וכמו שפירשנו, וְעַל דָּא אִתְאָ קְרָא וְאִזְכַּח - ועל זה בא הכתוב ומוכיח.

לאחר שירד בלעם לפני פנחס, לא הרגו צליה על ידי שם כדי שלא תצא נשמתו בדברים קדושים, אלא לקח חרב שחקוק עליה שני נחשים ובו הרגו, כיון שמי שהולך אחרי הסיטרא אחרא בה הוא נופל, ומת בלעם ולא נקבר, ונעשה מבשרו נחשים מזיקים.

בִּינֵן דְּנַחַת הָהוּא רְשַׁע לְקַמֵּי פִּנְחָס - כיון שירד אותו רשע לפני פינחס, אָמַר לִיה - אמר לו: רְשַׁע, בְּמַה גְּלַגּוּלִין בִּישִׁין עֲבַדְתָּ - כמה סיבות רעות הבאת על עַמָּא קְדִישָׁא - על עם קדוש. אָמַר לִיה לְצִלְיָה - אמר לו פינחס לצליה, תָּא וּקְמִלִיהּ - בא והרוג אותו, וְלֹא בְּשַׁמָּא - ולא בשם קדוש, דְּלֹא אַתְחַזִּי הָאֵי לְאִדְבְּרָא עֲלִיהּ קְדוּשָׁה עֲלָאָה - שלא ראוי הוא להזכיר עליו קדושה עליונה, בְּגִין דְּלֹא תִפּוּק נִשְׁמַתִּיהּ - כדי שלא תצא נשמתו וְתִתְבְּלִיל בְּמַלְיִין דְּרִדְגִין קְדִישִׁין - ותתכלל בדברים של מדרגות קדושים וְתִתְקַנְיִם בִּיה מַה דְּאָמַר - ויתקיים בו מה שנאמר: 'תְּמוּת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל'.

בְּהָהוּא שְׁעֵתָא - באותה שעה עֲבַד

אָמַרְתָּ - אמרה: **נִרְמָא דְחַוְיָא** - עצם של הנחש **דְּתִלְתָּ חֲרָשִׁין** - שעושים בו שלושה מיני כשפים **בְּמָה נִתְפָּס, מִיַּד לֹא הָיָה דְבָר נְעֵלָם מִן הַמְּלִךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ, אִיחָה שְׂאִילַת עַל דָּא** - היא שאלה על זה, **וְהָיָת אֲצַטְרִיכָת לְאִינוּן חַוְיָין** - והיתה צריכה לאותם נחשים, **וְלֹא יִכִּילַת לְנִמְלָא חַד מְנַיְיחָו** - ולא יכלה לקחת אחד מהם, **מָה אָתִיב לָהּ** - מה השיב לה **מִלִּין דְּהוּן בְּלָבָה** - דברים שהיו בלבה, **בְּךָ אֹרְדַע לָהּ** - כך הודיע לה, **דְּכַתִּיב - שְׁנֵאמַר: 'וַיִּגִּד לָהּ שְׁלֹמָה אֵת כָּל דְּבָרֶיהָ, אִינוּן חַוְיָין** - אלו הנחשים, **לֹא יִכִּלִּין לֹון כָּל בְּנֵי עֲלָמָא** - לא יכולים להם כל בני העולם, **בְּרַ מְמִלָּה דְרָוּא תְדָא** - חוץ מדבר שהוא סוד אחד, **וּמֵאִי אִיחָו** - ומה הוא, **שְׂכַבְתָּ וְרַע רֹתַחְתָּ**.

וְאִי תִימָא - ואם תאמר **מֵאִן יִכִּיל** - מי יכול, ומשיב: **אֵלָא, פְּשַׁעְתָּא דְּתַחֲוּא שְׂכַבְתָּ וְרַע אִפִּיק בְּרַ נֶשׁ** - בשעה שמוציא האדם את אותה שכבת זרע **בְּרַ אִיחָו פְּתִיאֹבְתָא** - כאשר הוא בתאותו, **אִפִּיק לָהּ לְשִׁמָּא דְּתַחֲוּא חַוְיָא** - ומוציא אותו לשמו של אותו הנחש **פְּרַעֲוִתָא דְּתִיאֹבְתָא** - ברצון תאותו, **בְּרַ נְפִיק בְּרַתִּיחוּ** - כאשר יוצא ברתִיחה, **נְמִלִּי לִיחָה מִיַּד בְּלְבוּשָׂא תְדָא** - לוקחים אותו מיד בלבוש אחד, **וְתַחֲוּא לְבוּשָׂא וְרַקִּין לְגַבֵּי חַוְיָא** - ואותו הלבוש זורקים

כיצד לתפוס את אותו נחש שנעשה מהעצם של בלעם ועושים בו שלושה מיני כשפים, וגילה לה שלמה המלך שאפשר לתופסו על ידי שכבת זרע רותחת, שכאשר האדם מוציא בתאותו שכבת זרע ונותן אותה בבגד זורק את הבגד על הנחש מיד הוא נכנע, וכל שאר כלי המלחמה שבעולם אינם יכולים לו אלא רק זה.

אֲשַׁכְּחָנָא בְּסַפְרָא דְּאֲשְׁמוּדָאִי - מצאתי בספרו של אשמדאי **דִּיִּהֵב לִיחָה לְשְׁלֹמָה מְלָכָא** - שנתן אותו לשלמה המלך, **דְּכָל מֵאִן דְּהָיָה בְּעֵי לְמַעַבְדַּר חֲרָשִׁין תְּקִיפִין** - שכל מי שרוצה לעשות כשפים חזקים **סְתִימִין דְּעֵינָא** - הסתומים מעין כל, **אִי יֹדַע מְנַרְא דְּנַפְל תְּמִן בְּלַעַם** - אם יודע הסלע שנפל שם בלעם, **יִשְׁבַּח מֵאִינוּן חַוְיָין** - ימצא מאותם נחשים **דְּהוּן מְנַרְמוּי דְּתַחֲוּא רְשַׁע** - שהיו מעצמותיו של אותו רשע, **אִי יִקְמִיל חַד מְנַיְיחָו** - אם יהרוג אחד מהם, **רִישָׁא דִּילִיחָה בִּיחָה יַעֲבִיד חֲרָשִׁין עֲלָאִין** - בראש שלו יעשה כשפים גדולים, **בְּגוּפָא דִּילִיחָה חֲרָשִׁין אַחֲרֵנִין** - ובגוף שלו כשפים אחרים, **בְּזַנְבָּא דִּילִיחָה חֲרָשִׁין אַחֲרֵנִין** - ובזנב שלו כשפים אחרים. **תִּלְתָּ וַיְנִי חֲרָשִׁין** - שלושה מיני כשפים, **אִית בְּכָל חַד וְחַד - יֵשׁ בְּכָל נַחַשׁ וְנַחַשׁ.**

מְלַבֵּת שְׂכָא בְּרַ אֶתְתָּ לְגַבֵּי שְׁלֹמָה - מלכת שבא כאשר באה לפני שלמה, **מֵאִינוּן מְלִין דְּשְׂאִילַת לְשְׁלֹמָה** - מאותן שאלות ששאלה את שלמה,

לֹא אֶצְטְרִיף כִּרְ נֶשׁ בְּעֵלְמָא מְאִנִּי
 קְרָבָא - לא יצטרך האדם בעולם שום
 כלי מלחמה וְלֹא מְלָה אֶחְרָא - ולא
 דבר אחר, וְלֹא אֶצְטְרִיף לְאֶסְתְּמָרָא
 מְנִיחֵהוּ - ולא יצטרך להשמר מהם,
 דְּהָא בְּלָהוּ אֶתְכַפְיִין לְנַבִּיָּה - שהרי
 כולם יהיו כפופים אליו. כְּדִין
 אֶתְדַבְּקוּ אֵינּוֹן מְלִין בְּלִבְבָהּ - אז
 נדבקו הדברים האלו בלבבה של
 מלכת שבא, וְתֵאִיבַת לְהָאִי - וחשקה
 לזה.

לפני הנחש, מִיָּד כְּפִיף רִישִׁיה - ומיד
 כופף את ראשו ומכניע את ראשו,
 וְתַפְסֵן לִיָּה - ותופשים אותו בְּמָה
 דְּתַפִּים תְּרַנְגוּלָא דְבֵיתָא כמו
 שתופסים תרנגולת שבבית, מוֹרִינוּ
 הרב אמר שהכוונה שהנחש נהפך
 לתרנגול וְאִי בְּכָל מְאִנִּי קְרָבִין
 דְּעֵלְמָא - ואם בכל מיני מלחמה
 שבעולם, יִגְחֹן בְּחַד מְנִיחֵהוּ - ילחמו
 באחד מהם, לֹא יִבְלִין לִיָּה - לא
 יכולים לו, וְבָהִאי - ובזו השכבת זרע

מורינו הרב בהולנד

קריאת

נחלי ארנון – זה שער החמישים

הכל זה נחלי ארנון, גם בפרשה מזכר נחלי ארנון, נחלי ארנון, ארנון זה שער החמישים, הזהר אומר בבשלה, ארנון זה שער החמישים, נחלי ארנון מזכר בפרשת דברים בפרק ג' שלוש פעמים (ובפרק ב' עוד שני פעמים), "ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד ועד נחל ארנון תוך הנחל וגבל ועד יבק הנחל גבול בני עמון: והערבה והיבן וגבל מכנרת ועד ים הערבה ים המלח תחת אשדות הפסגה מזרחה" (דברים ג, טז-יז). "ולמכיר נתתי את הגלעד" (שם שם, טו), מכיר זה הבן של מנשה. הוא חי מאתים חמשים, מכיר נולד במצרים בהתחלה, עקשו הוא בן מאתים חמשים כבר עברו ארבע עשרה שנה, הוא כבר מאתים ששים וארבע. נחל ארנון. זה חוזר שלוש פעמים. "כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים הנה ערשו ערש ברזל הלה הוא ברבת בני עמון תשע אמות ארקה וארבע אמות רחבה באמת איש" (דברים ג, יא), ולכאורה קשה מה אתה מספר

לי יערשו ערש ברזל, לך היה חתול, ולך שועל, ולך זאב, ולך פרפר, לכל אחד הוא ספר איזה קשויט היה לו על המטה, אחד שם לו אריה, ואחד נמר, ואחד ברדלס. "מנחל ארנון עד הר חרמון" (דברים ג, ח). כי דרומה מארנון זה מואב, היה אסור לגעת – להלחם בהם כמו שכתוב: "אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה" (דברים ב, ט) "צידנים יקראו לחרמון שרין והאמרי יקראו לו שגיר" (דברים ג, ט). אחרי זה פרק ג' פסוק י"ב עוד פעם, פעם שגיה, נחל ארנון, אחרי זה פסוק ט"ז, פעם שלישית בפרק ג' "ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד ועד נחל ארנון תוך הנחל". 'בתוך הנחל', שם זה הצוקים, ששם היו בורחים, כל המטוסים, את הכור האטומי בעירק הם חלקו לעשור חלקים, כל יום פצצו להם חלק, האיראנים מחלקים את האטום למאה חלקים, אז כל יום מפוצצים להם חלק. כל יום יש שם פצוץ אחר. היום קוראים לזה תאונת עבודה, כל יום פצוצים, איראן מלאה פצוצים, פצוצים, פצוצים. (באר בשדה ר"א).

קדושת הצדיקים

אפשר להחיות מתים

הילולת האר"י הקדוש - ה' באב

עלו בני ישראל מארץ מצרים" (שמות יג, יח)
הסבה זה להתגבר על תאוות אכילה, אדם יכול להחזיר את כל העולם כְּלוּ בתשובה רק על ידי אכילה לבד, אדם הוא יאכל בקדושה – אם הוא לא זוכה לצום - הוא יכול להחזיר את כל העולם בתשובה, על ידי אכילה בקדושה "לעת האכל גשי" (רות ב, יד), "ויאמר בעז אל רות" (שם שם, ח), בעז זה השכל, רות זה התפלה, בעז שזה השכל אומר לא להפסיד שום אות בתפלה, אם אדם לא יפסיד שום אות בתפלה הוא יוכל לעשות את כל הניסים שבעולם, ולהחיות מתים, ולהביא את הגאולה השלמה, ולהוריד בית מקדש של אש, במהרה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן. (ארזי הלבנון).

לעתיד לבוא צדיקים עתידים להחיות מתים, בלי שום טבע בעולם, היום היארצי"ט של האר"י הקדוש, שגפטר בשל"ב ארבע מאות ארבעים ושבע שנה, היום זה היארצי"ט של ר' חיים עוזר גרודזינסקי גם כן, וגם של בעל המזוזות, הוא ראה לפי המזוזות כל מה שעבר על כל אחד, והיום זה היארצי"טים של המון צדיקים, בפרט האר"י הקדוש שיכל להחיות מתים, ועכשיו ביארצי"ט של האר"י הקדוש כל אחד יכול להחיות מתים, כל אחד! כל אחד מקבל את הכח להחיות מתים בתנאי שיצא מתאוות אכילה, כל תורה ס"ב, "ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף וחקשים

פילתא דבר יהודתא

1: דיווח ממקור בכיר מאוד: התקיפה האיראנית תתבצע ב- 24 שעות הקרובות! אם היא לא תתבצע – ניתן לקרוא את ההודעה שוב – מחר...!

2: חשש בישראל: האיראנים לא יתקפו לעולם...

3: ההמתנה עכשיו לתחילת המלחמה מרגיש כמו 'שידוך' שנמשך ונמשך ונמשך – והצד השני לא עונה תשובה...

4: רמת האדישות לאיומים שישראלים הגיעו אליה בשנה האחרונה. נשיא איראן: "אנחנו נשחוט אתכם אחד אחד, נבעיר את החובות תל – אביב. אתם תצטערו שנולדנו". ישראלים: "מקוים רק שההתקפה לא תהיה מחר בערב, כי קבענו כבר בייביסיטר, ולצאת בערב. בשאר הערבים אנחנו פנויים..."

5: בכל בית כנסת השבת, היה את ההוא שיודע בדיוק מתי איראן תתקוף – אפילו שעה מדויקת...!

6: "את יכולה לכבות את הוויז, אני מכירה את הדרך מפה" – *מגיעות לטול כרם*...

7: *תינוק* נשים: תבדקי אם הוא שתי. אם הוא אכל. אם קר לו. חם לו. אם יצאו לו שיניים. אם הוא רגיש לגזר. גברים: אחי. שים עליו את משקפי שמש, החחחחחחחח

8: חמוד, לא ללחוץ על כל הכפתורים במעלית – זה מסוכן! – מה מסוכן בזה? – מישהו יכול לתת לך בעיטה לראש...!

9: הרגע הזה, שאתה ברחוב ורואה מכר מתקרב, ואתה מתחיל להסתפק – מתי כבר אפשר לנענע עם הראש לשלום...

10: מעניין, מה חשב האיש שהיה הראשון בעולם שקשר לעצמו בד על הצוואר – וקרא לזה 'עניבה' – ומאז הכל היסטוריה...

קדושת הצדיק

רק הצדיק – יכול להציל מהתאוות

מאכילת שבת שחושב שהכל מתר לו.

אומר הפלא יועץ שאפלו בשבת אִנחנו צריכים להחזיק בכל הכוח את התאוות שלנו. כי התאוות זה שבירת כלים, כל החושים זה שדים זה לא חושים. אדם חושב שהתאוות, שהוא נולד עם התאוות, הוא חושב שזה הטבע, זה לא הטבע, התאוות זה הפך הטבע, הטבע של האדם זה להיות קדוש, להיות טהור, להיות דבוק בצדיק, לצאת מהתאוות. אדם צריך כל הזמן להלחם עם התאוות, תאוות אכילה ובסתם תאוות, כל התאוות שבעולם הוא חייב להלחם איתם.

וזה הוא יכול לקבל רק מהצדיק האמת, הוא לא יכול בשום אופן להלחם עם התאוות - רק על ידי הצדיק האמת, להלחם עם התאוות זה רק על ידי צדיק האמת, רק צדיק האמת יכול להוציא את האדם מכל התאוות שבעולם. (מעלות הצדיקים).

אדם צריך לצאת מכל התאוות שבעולם, זה לא משנה, אפלו תאוות של התר, כתוב בתפלה מ"א - מ"ב חלק ב' שאפלו על ההתר אדם עוד יתן דין וחשבון, אפלו על ההתר יהיה גיהנום. וזה שאנחנו אומרים על שלשה פשעי ישראל, "כה אמר יהוה על שלשה פשעי בני עמון ועל ארבעה לא אשיבנו על בקעם הרות הגלעד למען הרחיב את גבולם" (עמוס א, יג), אדם צריך לתת דין וחשבון על כל תאוה, על כל תאוה, על כל מחשבה, אדם חושב שזה מתר, שום דבר לא מתר.

אפלו באכילה אז כתוב [בליקו"מ תורה קמד] שנתחזק את התאוה אפלו בזמן שמתר לאכל, אומר ר' נתן שניצער את התאוה גם בשבת שמתר לאכל, שלא נאכל בשביל תאוה, נאכל רק בשביל לקבל מוחין דגדלות, אסור לאכל בשבת בשביל התאוה, מזה באים כל המחלות, כל מה שעובר על הבן אדם, זה הכל

הצדקה

אין שום הצדקה – להרביץ לילד

(שם), אבל אפילו שכתוב "שבטו" הכוונה למוסר, "שבט מוסר", לא חס ושלום "שבט" (פירושו: שוט), לא חס ושלום סטייה, לא חס ושלום מכה, רק לאמא מתה, אמא זה משהו אחר, אבל לאבא אסור לו אף פעם לגעת בילד, לאבא אין שום הצדקה. הרבה מחדש בתורה ל"ה שאיך מרביצים לתינוק, הרבה מלמד את הדרך איך מרביצים לתינוק, כי לאט לאט לכל אחד יהיה לו תינוק, זה אי אפשר להתחמק מזה, אי אפשר לברח מהגורל הזה, ואז מתחילים המכות לעוף, מנפחים אותו ממכות – את התינוק, הוא נהיה אדום כסלק, האשה זה משהו אחר, היא צריכה לעשות עשר פעלות בשגיה אחת, ואם יש לה עשר ילדים זה מאה פעלות בשגיה. אבל האיש הוא יושב בשיבה כל היום, מגיע לבית בתשע בעשר, הוא צריך לבוא רגוע, אין לו סבה להיות עצבני, אין לו שום רשות לגעת בילד, שום רשות, שום הצדקה. (באר בשדה כ"ח).

רבינו אומר לנו בתורה ל"ה: חשמל, שמי שדובר אמת בלבבו, הוא רק מי שמקרב לצדיק, כי כתוב (בבא בתרא כ"א ע"א): 'כד תמחי לינוקא, לא תמחי אלא בערקתא דמסאגי' (פירושו: כשתכה בילדים, לא תכה אלא בשרוך של געל). כי הרבה אמר שאסור להרביץ לילדים, הרבה הצדיק היחידי בכל הדורות שאמר שאסור להרביץ לילדים, אחרים אומרים להפך – כמה שמרביצים יותר זה יותר טוב, הילד יותר מחנך, הוא יותר יהיה צדיק, הוא יהיה גדול הדור, הוא יהיה כמו החזון איש, לפי המכות שהוא יקבל הוא יהיה כמו החזון איש. הרבה אמר הפוך – שאסור לגעת בילד, לתת לו להתפתח לבד לפי הקצב שלו.

הרבה אומר שמה שהגמרא אומרת שצריכים להרביץ לתינוק, אבל ממש להרביץ לו, ממש להרביץ לו כמו שצריך, "חושך שבטו שונא בגו" (משלי יג, כד) אבל "ואהבו שחרו מוסר"

קדושת הבית

הנשים צריכות להציל את הבעלים

שאמרו רוקדים. אז רוקדים מסביב לעגל, לא רוקדים עם ספר תורה, רוקדים... אז שהגברים הלכו לרקד, הנשים היו צריכות לעצור אותם. הם לא עצרו אותם לא היה להם כח לעצור אותם, אז הם נשארו אלמנות, אז כלם נשארו אלמנות, ועכשו אנחנו מתקנים את זה. תשעה באב הזה כבר מתקנים את הכל ויורד הבית השלישי בית של אש, במהרה בימינו אמן! (שעור מתשפ"ב).

מי שלומד את הפרשה עם הרש"י, הכל נמתק לו הכל נמתק לו, כל הענין ללמד את הפרשה עם הרש"י, שרש"י אומר ששום אשה לא חטאה, כל הארבעים שנה של המדבר. שום אשה לא חטאה, לא חטא העגל לא חטא המרגלים. אבל כשהגברים הלכו לרקוד, שמעו שיש רוקדים מחולות, כלם רצו לרקד, אז אמרו שרוקדים אז זה התקון הכי גדול,

הגמרא

אין שום עצה למחשבות – רק הגמרא!

דוד קם חצות הוא לא קם חצות, דוד גמר ש"ס למד גמרא, כתוב שכל לילה דוד לא ישן אלא מנמנם כסוס "קומי רגי בלילה לראש אשמרות" (איכה ב, ט).

כי העיקר זה לימוד הגמרא הרבה אומר "קומי רגי בלילה" זה לימוד הגמרא. אדם לא יכול לחבר סגיות כל דף גמרא זה עשרים סגיות ארבעים סגיות אי אפשר לחבר אותם בלי קצות החושן, אדם לא לומד קצות החושן שום דבר לא מתחבר והוא שוכח את הכל, הוא יבוא לחתונה בלי לזכור כלום.

כל הענין שאדם כשהוא בחור הוא יכול ללמוד 16 שעות, 8 שעות זה אכילה ושינה וקצת לנשום אויר, אם הוא לא לומד 16 שעות לפני החתונה, אחרי החתונה הוא כבר לא ילמד כלום, הוא לא יוכל ללמד כלום, הוא לא יוכל להתרכז, אחרי החתונה הוא צריך לבוא בשבע, ככה כשהוא היה בחור הוא בא רק ב-11 וחצי עוד מעט - לא קרה שום דבר, רק

בחורים יכולים לבוא גם בשלש בבוקר יכולים להיות ערים כל הלילה, אבל בחור נשוי לא יכול להיות ער כל הלילה, אשתו תברח לו מהבית אז הוא מפסיק ללמוד אין לו ברירה, הוא לא יודע שלהיפך לימוד הגמרא יוצר את הקשר כמה שיותר ילמד גמרא אז יהיה לו יותר קשר יהיה לו שלום בית כי הגמרא זה חיבור האותיות, הרבה אומר שידוך זה "כ' דסיה ש' בבין ד' י' נור" (דניאל ז, ט) שמשדכים דברי תורה אז נהיה שידוך בין הנשמות כי השידוך הוא לא בין הגופות הוא רק בנשמות אי אפשר לחבר נשמות רק על ידי שלומדים אותיות הגמרא, והיום אי אפשר ללמוד רק על ידי קצות החושן.

אדם בא לעולם רק לדבר אחד, למוד הגמרא זה כל התכלית שלו אי אפשר להיות יהודים בלי למוד הגמרא אין דבר כזה, אדם מגיל שלוש צריך ללמוד גמרא מגיל שלוש, אין שום עצה לטהר את המחשבה אין שום עצה למחשבות קדושות רק למוד הגמרא. (באר בשדה פ"ט).

המקדוה

"בין הזמנים"

בבית ואמא תביא לו כוס תה ועוגה, כל שעה היא תביא לך, גמרת היא תביא לך עוד עוגה העיקר תגמור מסכת, אפשר לגמור מסכת שלמה בכל יום, כמה זה? ביום יש אלף ארבע מאות ארבעים דקות ואם אדם מחזיק את הראש והוא יושב על כל דף דקה הוא גומר אלף ארבע מאות ארבעים ביום וביומיים זה אלפיים שמונה מאות שמונים וכל יומיים הוא גומר מסכת והוא גומר חצי ש"ס כל יומיים, ש"ס שלם ביומיים. (שעור מתשפ"ג).

בבין הזמנים החזון איש אומר שלומדים פי שניים ואפילו פי עשר כי אין משגיח על הראש ואפשר לגמור את כל הש"ס בבין הזמנים ואת כל הליקוטי מוהר"ן אבל להבין מה שמדברים,

יש כזה בין הזמנים שלושה שבועות אפשר כל יום לגמור מסכת, אפשר לגמור עשרים ואחד מסכתות, אדם לא צריך לעשות שום דבר, הוא רק צריך לקחת כוס תה ועוגה ולשבת ליד הגמרא, עכשיו בין הזמנים אדם יכול לשבת

החיזוק היומי

♦ לא להוכיח ♦

ה' אמר לאברהם אבינו:
"לך לך מארצך, וממולדתך, ומבית
אביר" -

אמר; דוקא אל' אבי, ודוקא
למולדתי - הכל הפוך!
שאומרים לאדם לעשות דבר -
הוא עושה הפוך,
אפלו אברהם אבינו!
אסור להגיד אף פעם שום דבר,
לשום אדם -

זה צריך לבוא לו לבד!
כי אם אומרים לו - אז ישר יעשה
הפוך!

ישר מתעורר בו - 'ראקציה', והוא
עושה ישר - 'ראקציה',
וישר היצר הרע מתעורר,
ישר הוא עושה - ההפך ממה
שאומרים לו!

לכן, אי אפשר אף פעם להגיד
תוכחה,
ואי אפשר להגיד אף פעם מוסר -
הכל צריך לבוא מלבד!

♦ לרוץ לתפילה ♦

כל אחד צריך "לרוץ" לתפלות.
מי שלא רץ לתפלה - הוא
יהיה חלוגי.

אם אין לו חיות מהתפלה -
יהיה לו חיות מעזה, יהיה
בשבי...

כי לכל אחד יש נשמה
אלוקית,

והוא רק צריך לראות
שהנשמה האלוקית תפרח,
וצריך דבר ראשון: לרוץ
לתפלות!

לודא - שהחיות שלו זה רק
התפלה,

אם לא - אז בסוף הוא נהיה
חלוגי,

ומוריד את הפאות.

אם אין לו חיות מהתפלה -

אז ממה יהיה לו חיות?

בסוף הוא ימצא את עצמו
בעזה בשבי - וצריך לקים
"ושמחת בחגך..."

החיזור היומי

♦ חינוך - דוגמה אישית ♦

היה יושב בחוץ - מדבר את כל הדברים בטלים.

הילד... מקבל סטירות להכנס לבית הכנסת.

והבן של הרב - היה רודף אחרי חתולים...

כשהילד נהיה בן ארבע עשרה, הילד של הרב התחיל להתפלל, והילד שלו יצא החוצה.

אז הוא בא לרב:

אני לא מבין?

אני מדביץ לילד שלי, מכה אותו,

ובסוף - הוא נשאר בחוץ.

הילד שלך, בכלל לא התחסת אליו,

לא שמת לב מה שהוא עושה,

ואני רואה שהוא מתפלל שמונה

עשרה - שעה, שעתיים?

הוא אומר:

הילד עושה - מה שהאבא עושה!

אתה בחוץ - גם הילד בחוץ!

אני בפנים - גם הילד בפנים!

♦ הנשימה - מהצדיק ♦

כל מה שאדם יעשה מיום לידתו - עד מאה עשרים,

לא יספיקו אפלו להביל פה!

"כל עמל אדם לפיהו",

אומר המדרש רבה, ויקרא:

שכל המצוות שאדם עושה כל החיים -

זה לא מספיק לו שיהיה לו נשימה אחת טבעית,

שלא יחברו אותו לחמצן, ולכלי נשימה.

רק הצדיק -

יכול לתת לאדם את המלבושים,

את הזכויות - שיהיה לו זכות לנשם

מאה עשרים שנה לבד - בלי

מכשירים, בלי שום דבר.

ושהוא יהיה בריא ושלם - כמו

שמשון הגבור!

הצדיק,

נותן לנו כאלה מלבושים - שאנחנו

רואים ואינם נראים!

מסתבר שהחבדל
בין טיעול למחשבה
הוא שישים שנת.

כל סר הרבה ומחזרים
שאנחנו מחקרים
למחקרים והמחשבות
ישו חצב שמורה
איתה בטעות.

אם היה לי שקל על
כל מעט שאנחנו
עשנו לדור
תחפוף הייתי יכול
לקנות לילה ברוך

אין מילת שיותר
מדאיגה הורים
מילד שאומר אל
תראו

אנחנו ימים וימים
אנחנו ימים וימים

המגוון הסודי הזה
שלא יתרחש
חיים בעולם או
במקום

ממגום אחד עולה למונית
ואומר לנהג 'אאאא'
בבבבמקקום נננחניהו
תמתחק אאאת כככל
עעעעה

עונה לו הנהג 'אתה קל לך
לדבר'

מה אם יסגרו את הסופרים
ונסגרו לומר את האבד
שלת בשמחה
אין לי משה איפה הסביבה
הטבעית של הדימוס...

אם החיים שונים
לך למעט כדאי
שנחיה בסתם
כשאם מונה יחיה

המוסדות של אלו לא יאמינו תודים כלום ושמעת
שעודם נבנים לא תאמינו שישם מסתרים
לעולם יאמינו שישם מסתרים לעולם

המוסדות של אלו לא יאמינו תודים כלום ושמעת
שעודם נבנים לא תאמינו שישם מסתרים
לעולם יאמינו שישם מסתרים לעולם

אם כזה לומר את
המחשבות
המחשבות
אם אנחנו אנו
הוא

המוסדות של אלו לא יאמינו תודים כלום ושמעת
שעודם נבנים לא תאמינו שישם מסתרים
לעולם יאמינו שישם מסתרים לעולם

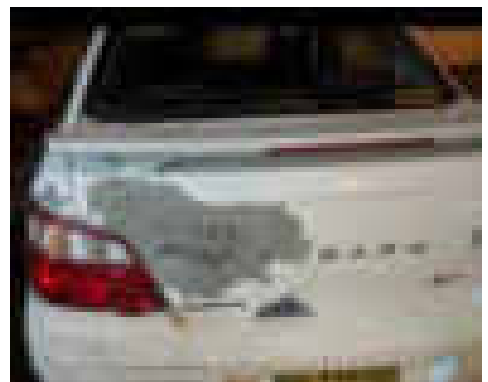

זה לא לסטן,
זה לענות בשמחאים

לא מבין איך
האשכנזים עדיין לא
קוראים לעזמינאי
צ'ולנטאי

מתלבט אם להכין ממנו סלט או לשאול אותו מה קורה?

מאחורי כל אשה
שיוצאת לחליכה
בערב
יושב בבית גבר
מבסוס ומאושר
שיש לו שקט
😄😄😄

אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו
אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו
אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו

בדרך כלל אנחנו מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו
בדרך כלל אנחנו מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו

אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו

אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו
אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו
אנחנו תמיד מודים לך על שאתה תמיד אתה מודים לנו

וּכְמוֹ שֶׁהִזְהִיר אֲדָמוֹר ז"ל בְּקוֹל רָם בְּקוֹל חֶזֶק מְאֹד בְּעֵת שֶׁהוֹכִיחַ
אוֹתָנוּ וְעוֹרֵר וְהַקִּיץ אוֹתָנוּ בְּדַבְרָיו הַנּוֹרָאִים וְאָמַר אֶז בְּזֶה הַלְשׁוֹן:
"אַלֵּט טָאָר מֵעַן נֵיט זַיִן!" [אסור להיות זקן!] (ליקו"ה הל' ס"ת ד, כד)

גַּם אֵין טוֹב לְהִיּוֹת זָקֵן. יֵהֵן חֶסֶד זָקֵן. וְיֵהֵן צְדִיק זָקֵן
זָקֵן אֵינוֹ טוֹב. כִּי צָרִיךְ רַק לְהִתְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם
לְהִתְחִיל בְּכָל עֵת מִחֻדָּשׁ! (שיחות הר"ן נא)

זמני הנסיעות לשדה:

1.00   **3.00**
בצהריים   לפנות בוקר
10 דקות

לאחר תפילת מעריב עם מוריני הרב שליט"א
(שים לב! נסיעה זו יוצאת ישיר מכביש מס' 1 לשדה)

כל הפרטים על הנסיעות לשדה: 02-572-573-0 ניתן להירשם לקבלת צינתוקים בשלוחה 5

פרנס נסיעה אחת לשדה: 100 ש"ח

למענך ובשבילך! טול חלק בזכויות העצומות - לישועה / להצלחה / לעי"נ יקיריכם או בעת שמחה
לפרטים: 05832-60676 או בקופה הקבועה בכניסה לאולם התפילות

רשימת הערים שראו את הירדן כשנבקע לישראל שהגיע לגובה 300 ק"מ ונראה למרחק של 1820 ק"מ

אירופה

1. יון: אתונה
2. אוקרינה: אודסה (חלקי)
3. מולדובה: צ'יסנאו
4. רומניה: בוקרסט (חלקי)
5. סרביה: (חלקי)
6. בולגריה: סופיה
7. מוקדוניה: סקופיה
8. קוסובו: פרישטינה

9. אלבניה: טירנה

10. מונטנגרו: פודגוריצה (חלקי)

11. איטליה: (חלקי)

אסיה

1. תימן: צנעא (חלקי)

2. איראן: טהרן (חלקי)

3. ערב הסעודית: מכה; ריאד; מדינה (חלקי)

4. לבנון: בירות

5. סוריה: דמשק

6. טורקמניסטן: (חלקי)

7. טורקיה: איסטנבול

8. אזרבייג'אן: באקו

9. גאורגיה: טביליסי

10. עירק: בגדד

11. כווית: כווית סיטי

12. קאטר: דוחא

13. בחריין: מנאמה

14. ירדן: עמאן

15. איחוד האמירויות: דובאי

16. מצרים: קהיר

אפריקה

1. לוב: טריפולי (חלקי)

2. סודאן: חרטום (חלקי)

3. צ'אד: נג'מה

4. אריתריאה: קרן (חלקי)

5. אתיופיה: (חלקי)

6. קונגו: (חלקי)

